

รายงานการศึกษาส่วนบุคคล
(Individual Study)

เรื่อง ความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนา
ระบบการแพทย์ฉุกเฉินประเทศ สปป. ลาว : กรณีศึกษา
ความร่วมมือจังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์

จัดทำโดย นางวิภาดา วิจักขณาลัญญ์
รหัส 8047

รายงานนี้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม
หลักสูตรนักบริหารการทูต รุ่นที่ 8 ปี 2559
สถาบันการต่างประเทศเทวะวงศ์วโรปการ กระทรวงการต่างประเทศ
ลิขสิทธิ์ของกระทรวงการต่างประเทศ

รายงานการศึกษาส่วนบุคคล (Individual Study)

เรื่อง ความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนา
ระบบการแพทย์ฉุกเฉินประเทศ สปป. ลาว : กรณีศึกษา
ความร่วมมือจังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์

จัดทำโดย นางวิภาดา วิจักขณาลัญญ์
รหัส 8047

หลักสูตรนักบริหารการทูต รุ่นที่ 8 ปี 2559
สถาบันการต่างประเทศเทวะวงศ์วโรปการ กระทรวงการต่างประเทศ
รายงานนี้เป็นความคิดเห็นเฉพาะบุคคลของผู้ศึกษา

เอกสารรายงานการศึกษาส่วนบุคคลนี้ อนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม
หลักสูตรนักบริหารการทูตของกระทรวงการต่างประเทศ

ลงชื่อ.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ורתัย กักผล)
อาจารย์ที่ปรึกษา

ลงชื่อ.....
(เอกอัครราชทูต เพ็ญศักดิ์ ชลารักษ์)
อาจารย์ที่ปรึกษา

ลงชื่อ.....
(เอกอัครราชทูต ดร. จริยวัฒน์ สันตะบุตร)
อาจารย์ที่ปรึกษา

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

ประเทศไทยมีนโยบายในการกระชับความสัมพันธ์กับต่างประเทศและส่งเสริมบทบาทไทยในเวทีระหว่างประเทศ โดยมีแนวทางหนึ่งคือการสานต่อความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน (CLMV) การศึกษาส่วนบุคคลฉบับนี้เป็นการศึกษาแนวทางการร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว ที่ยึดความต้องการตามบริบทของ สปป. ลาว เป็นหลัก เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยศึกษากับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินของทั้ง 2 ประเทศ

ผลการศึกษาพบว่า ในสภาพปัจจุบันประเทศ สปป. ลาว มีการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินแก่ประชาชนขึ้นอยู่กับแต่ละแขวง ทั้งนี้นครหลวงเวียงจันทน์เป็นพื้นที่ที่ริเริ่มให้บริการก่อนแขวงอื่น โดยดำเนินการอยู่ 3 ด้านได้แก่ การรับแจ้งเหตุ การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ และ การดูแล ณ ห้องฉุกเฉิน ซึ่งการรับแจ้งเหตุ ดำเนินการโดยภาคเอกชนที่ไม่แสวงกำไร ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง จำนวน 3 ศูนย์ได้แก่ ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623, 1624 และ 1513 ที่ผู้แจ้งไม่ต้องเสียค่าบริการ ส่วนการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ มีมูลนิธิดำเนินการอยู่ 5 แห่งได้แก่ มูลนิธิช่วยเหลือคนทุกซอกแห่ง สปป. ลาว หน่วยกู้ภัยนครหลวง มูลนิธิกู้ภัยนาคา 1 มูลนิธิร่วมใจ และ อาสาภาคหลวง สำหรับการดูแล ณ ห้องฉุกเฉินนั้น โรงพยาบาลมิตรภาพจะดูแลรักษาเป็นหลัก โดยเป็นการตั้งรับ ผู้ป่วยฉุกเฉินจะเดินทางมายังโรงพยาบาลเองหรือมาโดยหน่วยกู้ชีพกู้ภัยของมูลนิธิ

ส่วนความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในบริบทของประเทศ สปป. ลาว พบว่า ประเทศ สปป. ลาว มีความต้องการการร่วมมือและรับการช่วยเหลือด้านวิชาการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินทั้งระบบ โดยต้องการการออกแบบและวางแผนระบบการดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งนอกโรงพยาบาลและในโรงพยาบาล โดยให้ความสำคัญในการพัฒนาระบบสื่อสารและรับแจ้งเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉินเบอร์เดียวทั่วประเทศ การพัฒนาทีมปฏิบัติการฉุกเฉินพร้อมรถและอุปกรณ์ทั้งระดับพื้นฐานและระดับสูง การพัฒนาแพทย์และบุคลากรเฉพาะทางด้านฉุกเฉิน การพัฒนาคุณภาพห้องฉุกเฉินทุกโรงพยาบาลใหญ่ และการพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งภายในประเทศและส่งต่อกับประเทศไทย รวมทั้งการเตรียมการและการปฏิบัติการกรณีเกิดภัยพิบัติ

สำหรับแนวทางการร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว นั้น พบว่า ประเทศไทยมีความพร้อมและสามารถร่วมมือและให้การช่วยเหลือด้านวิชาการแก่ประเทศ สปป. ลาว ที่สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของประเทศ สปป. ลาว 3 ด้าน ได้แก่ การเป็นผู้เชี่ยวชาญ/ที่ปรึกษาในการออกแบบและพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน การพัฒนาบุคลากรในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน และความร่วมมือระหว่างสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคายกับแผนกสาทาละนะสุกนครหลวงเวียงจันทน์

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา ในระดับนโยบายและระดับดำเนินการ มีดังนี้

1. ข้อเสนอเชิงนโยบาย

1) รัฐบาลของประเทศ สปป. ลาว โดยเฉพาะกระทรวงสาธารณสุข ควรเร่งรัดนโยบายที่เป็นเอกภาพด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ และแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติโดยการขับเคลื่อนเชิงยุทธศาสตร์

2) รัฐบาลไทย โดยเฉพาะสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงการต่างประเทศ ควรหารือเพื่อประสานนโยบายด้านการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศที่เป็นเอกภาพ เกี่ยวกับรูปแบบความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาประเทศเพื่อนบ้านด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ทั้งในภาวะปกติและภัยพิบัติ

3) สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ควรกำหนดกลวิธีดำเนินงานในแผนหลักการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2560–2564) ให้ตอบสนองต่อการพัฒนาองค์ประกอบต่าง ๆ ในระบบการแพทย์ฉุกเฉินตามสภาพบริบท ความต้องการ และความร่วมมือระหว่างประเทศคู่ร่วมมือ

2. ข้อเสนอระดับดำเนินการ

1) สำนักสาธารณสุขฉุกเฉิน และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย ควรวางแผนโครงการดำเนินงานด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ให้สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของประเทศ สปป. ลาว รวมทั้งสอดคล้องกับนโยบายและทิศทางในการสนับสนุนการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้านของกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงการต่างประเทศ

2) สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ควรประสานการดำเนินงานกับสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย โรงพยาบาลมิตรภาพและแผนกสาธารณสุขแขวงนครเวียงจันทน์ เพื่อให้การสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

3) สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและแผนกสาธารณสุขแขวงต่าง ๆ ที่มีอาณาเขตติดต่อกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ควรประเมินตนเองและศึกษาทบทวนความจำเป็นเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในพื้นที่ที่รับผิดชอบ

4) หน่วยงานที่รับผิดชอบการแพทย์ฉุกเฉินของนครเวียงจันทน์ ได้แก่ แผนกสาธารณสุขนครเวียงจันทน์ โรงพยาบาล มูลนิธิและสมาคมที่ดำเนินการด้านกู้ชีพกู้ภัย ควรร่วมกันหารือเพื่อหาแนวทางการดำเนินงานที่เอื้อประโยชน์ต่อการช่วยเหลือประชาชนกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินให้ครอบคลุมพื้นที่ในนครหลวงเวียงจันทน์ โดยประสานการดำเนินงานที่เป็นระบบและไม่ซ้ำซ้อน

กิตติกรรมประกาศ

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณคณาจารย์ที่ปรึกษาทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรทัย ก๊กผล เอกอัครราชทูต เพ็ญศักดิ์ ชลารักษ์ และเอกอัครราชทูต ดร. จริย์วัฒน์ สันตะบุตร ที่กรุณาให้ข้อชี้แนะและคำปรึกษาที่มีประโยชน์ยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้บริหารและบุคลากรสถาบันการต่างประเทศเทวะวงศ์วโรปการที่ได้เอาใจใส่ดูแล จัดประสบการณ์อันทรงค่า และอำนวยความสะดวกทุกประการ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้มีโอกาสศึกษาเรียนรู้และพัฒนาการศึกษาส่วนบุคคลฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ นพ.อนุชา เศรษฐเสถียร เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ที่สนับสนุนส่งเสริมและให้โอกาสเข้ารับการอบรมในหลักสูตรที่มีคุณค่ายิ่งนี้ ขอขอบคุณบุคลากรสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ โดยเฉพาะ คุณณลินรัตน์ เรืองจิรายศ และคุณสุพัตรา พรหมดำ ที่ประสานงานและให้ความช่วยเหลือทั้งในการสมัครเข้าอบรมและดูแลตลอดระยะเวลาการอบรม รวมทั้งขอขอบคุณลูกศิษย์กู่ชีพทุกคนทั้งในประเทศ สปป. ลาว และประเทศไทยที่ช่วยประสานงานและช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้บริหารและบุคลากรทางการแพทย์ฉุกเฉินทุกท่าน ทั้งในประเทศไทยและประเทศ สปป. ลาว ที่กรุณาให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์และมีความรู้ ซึ่งผู้ศึกษาจะได้นำไปเสนอต่อผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องเพื่อนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ขอขอบคุณบุคคลในครอบครัวที่คอยสนับสนุน ช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจแก่ผู้ศึกษาโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทยและประเทศ สปป. ลาว ซึ่งจะส่งผลต่อการช่วยเหลือผู้เจ็บป่วยฉุกเฉินให้พ้นจากภาวะวิกฤติและหายจากโรคร้าย กลับไปใช้ชีวิตอย่างปกติสุขกับครอบครัว และทำงานเพื่อประเทศชาติและส่วนรวมต่อไป

วิภาดา วิจักขณาลัญญ์

สิงหาคม 2559

สารบัญ

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร	ง
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญภาพ	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามการศึกษา	3
1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
1.4 สมมุติฐานการศึกษา	3
1.5 ขอบเขตการศึกษา และระเบียบวิธีการศึกษา	4
1.6 ประโยชน์ของการศึกษา	5
1.7 นิยามศัพท์	5
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของไทย	6
2.2 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว	7
2.3 สรุปกรอบแนวคิด	10
บทที่ 3 ผลการศึกษา	12
3.1 สภาพปัจจุบันและความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน	12
3.2 แนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบ การแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว	24
บทที่ 4 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	29
4.1 สรุปผลการศึกษา	29
4.2 ข้อเสนอแนะ	31
บรรณานุกรม	33
ภาคผนวก	35
ก กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ ที่เกี่ยวข้อง	36
ข แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินประเทศ สปป. ลาว	40
ค แบบสอบถามความร่วมมือและการช่วยเหลือของไทยในการพัฒนาระบบ การแพทย์ฉุกเฉิน สปป. ลาว	44
ง ข้อมูลระดับความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว กับความเป็นไปได้ในการร่วมมือและการช่วยเหลือ ของประเทศไทย	47
ประวัติผู้เขียน	51

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1	ป้ายเบอร์โทรฉุกเฉิน หน่วยกู้ภัยมูลนิธิ สายด่วน 1623 ในนครหลวง เวียงจันทน์	13
ภาพที่ 2	ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623	14
ภาพที่ 3	เจ้าหน้าที่ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623	14
ภาพที่ 4	วิทยุสื่อสารและโทรศัพท์ในศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623	14
ภาพที่ 5	แบบบันทึกการรับแจ้งเหตุของศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623	15
ภาพที่ 6	เจ้าหน้าที่ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1624	15
ภาพที่ 7	เจ้าหน้าที่ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1513	16
ภาพที่ 8	รถและอุปกรณ์กู้ชีพกู้ภัยของหน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกข์ยากแห่ง สปป. ลาว	17
ภาพที่ 9	รถและอุปกรณ์กู้ชีพกู้ภัยของหน่วยกู้ภัยนครหลวง	18
ภาพที่ 10	รถและอุปกรณ์กู้ชีพกู้ภัยของมูลนิธิกู้ภัยนาคา 1	19
ภาพที่ 11	รถกู้ชีพกู้ภัยของมูลนิธิร่วมใจ	20
ภาพที่ 12	รถกู้ชีพกู้ภัยของอาสาकाแดงลาว	21
ภาพที่ 13	ห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลมิตรภาพ	22
ภาพที่ 14	ห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลมโหสถ	23
ภาพที่ 15	ห้องฉุกเฉินโรงพยาบาลเสดถาทีลาด	23
ภาพที่ 16	ศูนย์ประสานงานเครือข่ายประชาคมอาเซียนด้านสาธารณสุข	27
ภาพที่ 17	พิธีลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือด้านสาธารณสุขชายแดน ปี 2559 ของ สสจ.หนองคายกับแผนกสาทาละนะสุกนครหลวงเวียงจันทน์	28

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีนโยบายในการกระชับความสัมพันธ์กับต่างประเทศและส่งเสริมบทบาทไทยในเวทีระหว่างประเทศ โดยมีแนวทางหนึ่งคือการสานต่อความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน (CLMV) ซึ่งมีกิจกรรมหลัก อาทิ โครงการให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนา หรือโครงการความร่วมมือด้านต่าง ๆ อีกทั้งกระทรวงการต่างประเทศมีแผนยุทธศาสตร์ 4 ปี (2558–2561) (กระทรวงการต่างประเทศ, 2559ก) ที่มีประเด็นยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีกับประเทศเพื่อนบ้านและประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations: ASEAN) การส่งเสริมบทบาทที่สร้างสรรค์ของไทยในการขับเคลื่อนประชาคมอาเซียน การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนและพัฒนาคุณภาพการให้บริการแก่ประชาชน การพัฒนาขีดความสามารถขององค์กร รวมทั้งการเสริมสร้างภาพลักษณ์ ความเชื่อมั่น และทัศนคติที่ดีต่อไทย

บทบาทของประเทศไทยในการขับเคลื่อนประชาคมอาเซียน 10 ประเทศ มีความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนา (Development Partner) มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ประเทศผู้รับได้พึ่งพาตนเองและเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการขับเคลื่อนการพัฒนา ทั้งในรูปแบบความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกันหรือความร่วมมือใต้-ใต้ (South-South Cooperation) ความร่วมมือเพื่อพัฒนาประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและระดับการพัฒนาดำกว่า เพื่อร่วมกันช่วยเหลือประเทศที่สาม (North-South-South Cooperation) หรือความร่วมมือแบบไตรภาคี (Triangular Cooperation)

บริบทของความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกันหรือความร่วมมือใต้-ใต้ (South-South Cooperation) ของไทย เป็นการให้ความร่วมมือและการให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาทั้งในกรอบทวิภาคีกับพหุภาคี ในสาขาที่ประเทศไทยมีความเชี่ยวชาญ อาทิ การเกษตร การสาธารณสุข การท่องเที่ยว และการพัฒนาชนบท เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถแก่ประเทศคู่ร่วมมือ โดยเน้นด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการถ่ายทอดแนวทางปฏิบัติที่ดี (Best Practices) รวมทั้งเทคโนโลยี ที่เหมาะสมในรูปของการให้ทุนศึกษา ฝึกอบรม ดูกาน การส่งผู้เชี่ยวชาญและอาสาสมัคร เป็นต้น (กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2559ค) ทั้งนี้ประเทศไทยจะให้ความร่วมมือภายใต้กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาแบบทวิภาคีเป็นหลักและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นทั้งหมด โดยจะยึดหลักการตอบสนองความต้องการและผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศคู่ร่วมมือ ทั้งนี้ประเทศไทยจะให้ความสำคัญอันดับแรกแก่ความร่วมมือกับประเทศในภูมิภาคเอเชีย ได้แก่ ประเทศเพื่อนบ้านและอาเซียน รองลงไปคือ เอเชียใต้ ตะวันออกกลาง แอฟริกา ลาตินอเมริกา และแปซิฟิก ในส่วนของประเทศเพื่อนบ้านนั้น ประเทศไทยจะให้ความสำคัญกับประเทศ สปป. ลาว เป็น

อันดับแรก เนื่องจากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดบนพื้นฐานของการเคารพซึ่งกันและกัน และมีพัฒนาการเชิงบวกอย่างต่อเนื่อง (กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2558)

สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (สพฉ.) เป็นหน่วยงานองค์กรในกำกับที่ก่อตั้งขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2551 มีหน้าที่รับผิดชอบในการบริหารจัดการ ประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือในการปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อให้ผู้ป่วยฉุกเฉินได้รับบริการการแพทย์ฉุกเฉินอย่างทั่วถึง เท่าเทียม และมีคุณภาพมาตรฐาน โดยได้รับการช่วยเหลือและรักษาพยาบาลที่มีประสิทธิภาพและทันต่อเหตุการณ์ เพื่อลดอัตราการเสียชีวิตและป้องกันความพิการทั้งในภาวะปกติและภัยพิบัติ อีกทั้ง สพฉ. ได้รับมอบหมายจากที่ประชุมรัฐมนตรีสาธารณสุขใน 10 ประเทศอาเซียนให้เป็นศูนย์กลางการพัฒนาศักยภาพและบุคลากรด้านการแพทย์ฉุกเฉินเพื่อจัดการภัยพิบัติ (สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ, 2559ก)

สพฉ. ได้มีความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินแก่ประเทศในกลุ่มอาเซียนโดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน โดยการสำรวจสถานการณ์ปัจจุบันเกี่ยวกับ Disaster and Emergency Medicine System ของประเทศในกลุ่มอาเซียนร่วมกับ JICA ประเทศญี่ปุ่น การจัดฝึกอบรมเรื่อง ICS, Water Rescue, HAZMAT, Air Craft Safety, Disaster Medicine และการพัฒนาแนวทางการดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินและการส่งต่อระหว่างพรมแดนไทย-สปป. ลาว (สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ, 2559ข) แต่การพัฒนายังไม่เพียงพอเนื่องจากในกลุ่มประเทศอาเซียนมีระบบการแพทย์ฉุกเฉินที่มีระดับคุณภาพและมาตรฐานที่แตกต่างกัน จำเป็นจะต้องมีการส่งเสริม พัฒนา และมีการประสานความร่วมมือให้ทุกประเทศในอาเซียนมีการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินตามบริบทของตนเองให้มีมาตรฐานที่ใกล้เคียงกัน (สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ, 2559ก) ซึ่งจะส่งผลให้ประชาชนทั้งคนไทยและต่างประเทศได้รับการดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉินที่ดีไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใดในอาเซียน

การพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินให้กับประเทศเพื่อนบ้าน ประเทศไทยมีความร่วมมือแบบทวิภาคีกับประเทศ สปป. ลาว มากที่สุด โดยให้ความสำคัญกับความต้องการของประเทศ สปป. ลาว เป็นหลัก (Demand Driven Approach) เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ต่อการพัฒนาที่มีความยั่งยืน ทั้งนี้จังหวัดที่มีอาณาเขตติดต่อกับ สปป. ลาว ที่ริเริ่มโครงการความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านการแพทย์ฉุกเฉินคือจังหวัดหนองคายซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับนครหลวงเวียงจันทน์ ในปีที่ผ่านมา มีโครงการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาระบบด้านการแพทย์ฉุกเฉินที่ดำเนินการโดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย, 2559ข) อาทิ โครงการพัฒนาศูนย์ปฏิบัติการช่วยฟื้นคืนชีพ (CPR) และการรักษาผู้ป่วยฉุกเฉินระบบทางด่วน (FAST tracks) โครงการดูแลรักษาและนำส่งผู้ป่วยอุบัติเหตุฉุกเฉินระหว่างโรงพยาบาลหนองคายกับโรงพยาบาล มโหสถ โรงพยาบาลเสตงกาฬิลาต และโรงพยาบาลมิตราภาพ นครหลวงเวียงจันทน์ และโครงการซ้อมแผนตอบโต้ภาวะฉุกเฉินทางด้านสาธารณสุข ทั้งโรคระบาดและอุบัติเหตุหมู่

สพฉ. ร่วมกับภาคีเครือข่ายด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ได้จัดทำแผนการขับเคลื่อนระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย ซึ่งเรียกว่า “แผนหลักการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติฉบับที่ 3” โดยจะใช้เป็นธงนำในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ระหว่าง พ.ศ. 2560–2564 มีวิสัยทัศน์คือ “ประเทศไทยมีระบบการแพทย์ฉุกเฉินที่ได้มาตรฐานซึ่งทุกคนเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียมทั้งใน

ภาวะปกติและสาธารณภัยด้วยความร่วมมือร่วมใจจากทุกภาคส่วน” ทั้งนี้ กำหนดให้มียุทธศาสตร์ “การพัฒนาศักยภาพและการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายทั้งในและต่างประเทศ” ด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ที่มีเป้าหมายการลดความเหลื่อมล้ำในสังคมในด้านการบริการสังคมและการพัฒนาด้านสุขภาพ รวมทั้งให้สอดคล้องกับแผนป้องกันและบรรเทา ภัยพิบัติในการจัดการภาวะฉุกเฉิน กลยุทธ์ที่ 2 การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศในการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติและกลยุทธ์ที่ 4 การส่งเสริมบทบาทความเป็นประเทศแกนนำด้านการจัดการความเสี่ยงจากภัยพิบัติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความร่วมมือกับต่างประเทศในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในด้านวิชาการและด้านภัยพิบัติ

ผู้ศึกษาจึงเล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างความร่วมมือและการช่วยเหลือแก่ประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินตามความต้องการในบริบทของ ประเทศ สปป. ลาว โดยเป็นความร่วมมือทั้งในระดับประเทศและระดับจังหวัด จึงต้องการศึกษาความร่วมมือ และการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินกับประเทศ สปป. ลาว โดยศึกษากรณีความร่วมมือ จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ ทั้งนี้ผลการศึกษาจะสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการกำหนด กลวิธีดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพและการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายทั้งในและ ต่างประเทศในแผนหลักการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติฉบับที่ 3 และสามารถนำผลการศึกษาไปดำเนินการ ความร่วมมือเป็นตัวอย่างให้กับจังหวัดอื่นที่มีอาณาเขตติดต่อกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินต่อไป

1.2 คำถามการศึกษา

ประเทศไทยจะมีความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินตาม ความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ด้านใดบ้าง อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.3.1 เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ในการ พัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

1.3.2 เพื่อศึกษาแนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการ เพื่อพัฒนาระบบ การแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ที่สามารถนำไปดำเนินการเป็นตัวอย่าง ให้กับจังหวัดและแขวงอื่นที่มีอาณาเขตติดต่อกันได้

1.3.3 เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว โดยใช้ ความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินเป็นเครื่องมือ

1.4 สมมติฐานการศึกษา

ประเทศไทยมีแนวทางความร่วมมือทวิภาคีและการช่วยเหลือด้านวิชาการในการพัฒนา ระบบการแพทย์ฉุกเฉินตามความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ระหว่าง พ.ศ. 2560–2564 ในด้านการพัฒนาบุคลากร การพัฒนาศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ การพัฒนาหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน

การพัฒนาห้องฉุกเฉิน การพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉิน และการพัฒนาระบบเพื่อรองรับสถานการณ์ภัยพิบัติของประเทศ สปป. ลาว และรอยต่อกับประเทศไทย

1.5 ขอบเขตการศึกษา และระเบียบวิธีการศึกษา

1.5.1 ขอบเขตการศึกษา

1) ขอบเขตด้านเนื้อหา

ศึกษาความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน และศึกษาแนวทางความร่วมมือรวมทั้งการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินทั้งในภาวะปกติและภัยพิบัติของประเทศ สปป. ลาว

2) ขอบเขตด้านพื้นที่

ศึกษาในพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์ของประเทศ สปป. ลาว และจังหวัดหนองคายของประเทศไทย

3) ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย

ศึกษาผู้บริหารและปฏิบัติงานในระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว และประเทศไทย ทั้งในส่วนกลางและจังหวัด

1.5.2 ระเบียบวิธีการศึกษา

เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ มีระเบียบวิธีการศึกษา ดังนี้

1) กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารและปฏิบัติงานของประเทศไทยและ สปป. ลาว ทั้งในส่วนกลางและจังหวัด ที่มีบทบาทด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ดังนี้

(1) ประเทศ สปป. ลาว ได้แก่ ลัดทะมนตรีหรือรองลัดทะมนตรี กะซวงสาทาละนะสุก ที่ดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าแผนกฉุกเฉินโรงพยาบาลมิตรภาพ โรงพยาบาลมโหสถ และโรงพยาบาลเสถาพิลาต หัวหน้าศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623, 1624, 1625 และหน่วยกู้ชีพกู้ภัยในนครหลวงเวียงจันทน์

(2) ประเทศไทย ได้แก่ เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักสาธารณสุขฉุกเฉินกระทรวงสาธารณสุข นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด หรือรองนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดหนองคายที่ดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉิน และหัวหน้าสำนักงานระบบการแพทย์ฉุกเฉิน สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย

2) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ (Interview Guide) และแบบสอบถามชนิดปลายปิด (Close-Ended Questionnaire) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ที่ผ่านการตรวจสอบความตรงของเครื่องมือจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการแพทย์ฉุกเฉิน และด้านการวิจัย จำนวน 3 ท่าน

3) การเก็บรวบรวมข้อมูล

(1) เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ (Primary source) โดยการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) เป็นรายบุคคล (Personal Interview) กับผู้บริหารของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว และการสัมภาษณ์เป็นกลุ่ม (Group Interview) กับผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว รวมทั้ง

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยสอบถามกับผู้บริหารของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย

(2) เก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิ (Secondary source) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารรายงานของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย

4) การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เนื้อหา

1.6 ประโยชน์ของการศึกษา

1.6.1 สามารถนำผลการศึกษาไปเป็นแนวทางให้สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและกระทรวงสาธารณสุขขับเคลื่อนความร่วมมือในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว โดยสอดคล้องกับความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว

1.6.2 สามารถนำผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลในการกำหนดกลวิธีในแผนหลักการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติฉบับที่ 3 ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพและการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายทั้งในและต่างประเทศ เพื่อให้มีการประสานความร่วมมือระดับประเทศในด้านการแพทย์ฉุกเฉินกับประชาคมอาเซียนที่มีประสิทธิภาพ

1.7 นิยามศัพท์

1.7.1 ระบบการแพทย์ฉุกเฉิน (Emergency Medical System) หมายถึง ระบบการดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งนอกสถานพยาบาลและในสถานพยาบาล โดยการดำเนินงานของศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ หน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน ห้องฉุกเฉิน และศูนย์ส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉิน ทั้งในภาวะปกติและภัยพิบัติ ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบ 10 ประการ (NHTSA, 2016) ได้แก่ (1) การให้การศึกษาและข้อมูลสาธารณะ (2) การสื่อสาร (3) การอำนวยความสะดวกทางการแพทย์ (4) การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน (5) สถานพยาบาล (6) การส่งต่อผู้ป่วย (7) การพัฒนาศักยภาพ (8) การบริหารจัดการทรัพยากร (9) นโยบายและข้อบังคับ (10) การประเมินผล

1.7.2 ความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระหว่างประเทศกำลังพัฒนาหรือความร่วมมือใต้-ใต้ หมายถึง ความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ในด้านวิชาการแบบทวิภาคี โดยยึดความต้องการในบริบทของ สปป. ลาว เป็นหลัก โดย สพฉ. มีบทบาทร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแบ่งปันความรู้ ความชำนาญ ทักษะ และทรัพยากร ในรูปแบบของการฝึกอบรม การถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี หรือการสนับสนุนทรัพยากร เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย สปป. ลาว บนหลักการของการเคารพในเอกราช อธิปไตย ความเป็นเจ้าของ ความทัดเทียม และผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน โดยปราศจากเงื่อนไขและการแทรกแซงกิจการภายในของทั้ง 2 ประเทศ

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ทบทวนแนวคิดทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว รวมทั้งสรุปกรอบแนวคิด ดังนี้

1. ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของไทย
2. ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว
3. สรุปกรอบแนวคิด

2.1 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของไทย

ประเทศไทยเปลี่ยนสถานะเป็นประเทศผู้ให้และหุ้นส่วนความร่วมมือเพื่อการพัฒนาภายหลังก้าวขึ้นเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลาง ซึ่งส่งผลให้ประเทศผู้ให้เดิมได้ยุติความช่วยเหลือในกรอบทวิภาคีแก่ประเทศไทย ประเทศไทยจึงเริ่มให้ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาแก่ประเทศต่าง ๆ นับตั้งแต่ปี 2534 เป็นต้นมา ซึ่งถือเป็นเครื่องมือในการดำเนินนโยบายด้านการต่างประเทศของไทย เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีเพื่อตอบสนองความต้องการในการพัฒนาของประเทศคู่ร่วมมือในสาขาที่ประเทศไทยมีศักยภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการบรรลุเป้าหมายแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) และเพื่อส่งเสริมศักยภาพของบุคลากรไทยและสถาบันไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ รวมทั้งเพื่อเป็นการสะท้อนถึงพันธกรณีและความมีมนุษยธรรมของไทยที่มีต่อประชาคมโลกในการร่วมมือเพื่อช่วยลดปัญหาระหว่างประเทศ

ความร่วมมือเน้นทางด้านวิชาการ ทั้งในรูปแบบของความร่วมมือกับประเทศผู้ให้เดิมที่เป็นประเทศที่พัฒนาแล้วร่วมกันช่วยเหลือประเทศที่สาม (North-South-South Cooperation) หรือความร่วมมือแบบไตรภาคี (Triangular Cooperation) และความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกัน (South-South Cooperation) ในลักษณะของการให้ทุนศึกษาฝึกอบรม การส่งผู้เชี่ยวชาญหรืออาสาสมัครไปปฏิบัติงานในประเทศคู่ร่วมมือที่เป็นกลุ่มประเทศเป้าหมายตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ ประเทศเพื่อนบ้านของไทย และประเทศในอนุภูมิภาคและภูมิภาคต่าง ๆ เช่น เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เอเชียตะวันออก และแอฟริกา

ยุทธศาสตร์ความร่วมมือเพื่อพัฒนาระหว่างประเทศของไทย ปี 2555-2559 (กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2559) รัฐบาลได้กำหนดนโยบายการต่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่สำคัญ ดังนี้

- 1) การเร่งส่งเสริมและพัฒนาความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้าน โดยส่งเสริมความร่วมมือทั้งภาครัฐ เอกชน ประชาคม และสื่อมวลชน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจอันดี และความใกล้ชิดระหว่างกัน อันจะนำไปสู่การขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน การส่งเสริม

การท่องเที่ยว การขยายการคมนาคมขนส่ง และความร่วมมือด้านอื่น ๆ ภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาค เพื่อส่งเสริมความเป็นเพื่อนบ้านที่ดีต่อกัน

2) การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศอาเซียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการจัดตั้งประชาคมอาเซียน และส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศอื่น ๆ ในเอเชียภายใต้กรอบความร่วมมือต่าง ๆ และเตรียมความพร้อมของทุกภาคส่วนในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี 2558 ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และความมั่นคง

3) เพื่อเสริมสร้างบทบาทที่สร้างสรรค์ และส่งเสริมผลประโยชน์ของชาติในองค์การระหว่างประเทศ โดยเฉพาะเวทีสหประชาชาติ และองค์การระดับภูมิภาคต่าง ๆ

4) กระชับความร่วมมือและความเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์กับประเทศ กลุ่มประเทศ และองค์การระหว่างประเทศที่มีบทบาทสำคัญของโลก เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในประเทศไทย พร้อมกับการสร้างภูมิคุ้มกัน และขีดความสามารถในการแข่งขันให้เศรษฐกิจไทย

5) สนับสนุนการเข้าถึงในระดับประชาชนของนานาชาติ พร้อมทั้งส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีและความร่วมมือทางวิชาการกับประเทศกำลังพัฒนาเพื่อให้ประชาชน รัฐบาล และประชาคมระหว่างประเทศ มีทัศนคติในทางบวกต่อประชาชนและประเทศไทย

2.2 ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว

รัฐบาลไทยเริ่มให้ความร่วมมือทางวิชาการแก่ประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ รวมทั้งประเทศ สปป. ลาว (กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2559) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 โดยเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เช่น การให้ทุนแก่บุคลากรของประเทศต่าง ๆ มาศึกษาฝึกอบรมดูงานประเทศไทย ในสาขาที่มีความสำคัญ เช่น การเกษตร การสาธารณสุข การศึกษา การพัฒนาสังคมและสวัสดิการ การบริหารรัฐกิจ/กฎหมาย การพัฒนาเศรษฐกิจ การค้าและบริการ อุตสาหกรรม โครงสร้างพื้นฐาน การสื่อสาร คมนาคม แรงงาน/การจ้างงาน วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และพลังงานภายใต้กรอบ Thai international Cooperation Programme (TICP) ซึ่งประกอบด้วย

- 1) ความร่วมมือระดับทวิภาคี (Bilateral Programme)
 - 2) ทุนศึกษาระดับปริญญาโทนานาชาติ (Thai international Postgraduate Program: TIPP)
 - 3) หลักสูตรฝึกอบรมนานาชาติประจำปี (Annual International Training Courses: AITC)
 - 4) ความร่วมมือไตรภาคี (Trilateral Programme) โดยร่วมกับแหล่งผู้ให้อื่น ๆ เช่น UNICEF, JICA และสิงคโปร์ ในการจัดฝึกอบรมหลักสูตรนานาชาติในประเทศไทยให้แก่ประเทศที่สาม
- ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับ สปป. ลาว (กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2558) ดำเนินไปอย่างราบรื่นใกล้ชิดบนพื้นฐานของความเคารพซึ่งกันและกัน และผลประโยชน์ร่วมกัน ประเทศไทย และประเทศ สปป. ลาว ได้ทำสนธิสัญญามิตรภาพและความร่วมมือระหว่างกัน (Treaty of Amity and Cooperation) เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2535 เพื่อยืนยันว่าจะเคารพในเอกราชและไม่แทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน และมีการจัดทำกรอบความร่วมมือในด้านต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

ระหว่างปี พ.ศ. 2555–2556 กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ได้จัดหลักสูตรฝึกอบรมนานาชาติประจำปีให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาต่าง ๆ เพื่อเสนอชื่อผู้สมัครมารับ

ทุนศึกษา TIPP และ AITC ใน 4 สาขาหลัก คือ เศรษฐกิจพอเพียง ภาวะโลกร้อน ความมั่นคงด้านอาหาร และสาธารณสุข โดยในปี พ.ศ. 2556 หลักสูตรฝึกอบรมนานาชาติประจำปี (AITC) มีจำนวนทั้งสิ้น 16 หลักสูตร ๆ ละ 15–20 ทุน

ความร่วมมือในการอภิปรายระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 รัฐบาลไทยเริ่มให้ความร่วมมือทางวิชาการระดับทวิภาคีอย่างเป็นรูปธรรมแก่ประเทศ สปป. ลาว โดยเน้นการเสริมสร้างขีดความสามารถและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เช่น การให้ทุนศึกษาฝึกอบรม การจัดหาวัสดุอุปกรณ์ การจัดส่งผู้เชี่ยวชาญไปให้คำปรึกษาแนะนำ รวมทั้งโครงการเพื่อการพัฒนา โดยมุ่งเน้นใน 3 สาขาหลักที่ไทยมีศักยภาพ ได้แก่ การเกษตร การศึกษาและการสาธารณสุข ทั้งนี้ ประเทศไทยให้ความสำคัญกับความต้องการของ สปป. ลาว เป็นหลัก (Demand Driven Approach) เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ต่อการพัฒนาที่มีความยั่งยืน ล่าสุดระหว่างปี 2553–2558 กระทรวงการต่างประเทศ ได้สนับสนุนงบประมาณสำหรับความร่วมมือทวิภาคีกับประเทศ สปป. ลาว จำนวน 89.88 ล้านบาท, 97.60 ล้านบาท, 72.17 ล้านบาท, 85 ล้านบาท, 110 ล้านบาท และ 120 ล้านบาท ตามลำดับ

กลไกการหารือเพื่อการดำเนินงานความร่วมมือทวิภาคี มี 2 ระดับ คือ

1) การประชุมคณะกรรมการร่วม (Joint Commission on Bilateral Cooperation) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของทั้งสองประเทศเป็นประธานร่วม

2) การประชุมความร่วมมือทางวิชาการประจำปี (Annual Consultation on Technical Cooperation) เพื่อเป็นเวทีในการเจรจาหารือแผนงานความร่วมมือและกิจกรรมต่าง ๆ และการติดตามการดำเนินการของทั้งสองประเทศ รวมทั้งพิจารณาคำขอความร่วมมือทางวิชาการจากประเทศ สปป. ลาว

– ประธานฝ่ายไทย คือ อธิบดีกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ

– ประธานฝ่าย สปป. ลาว คือ เลขาธิการคณะกรรมการร่วมมือลาว–ไทย

(อธิบดีกรมเอเชียแปซิฟิกและแอฟริกา กระทรวงการต่างประเทศ)

ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมความร่วมมือทางวิชาการประจำปี ไทย–สปป. ลาว ครั้งที่ 21 เมื่อวันที่ 26–27 เม.ย. 2558 ณ จังหวัดกระบี่ ผลการประชุม มีดังนี้

1) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

(1) ในแต่ละปี กรมความร่วมมือระหว่างประเทศจะให้การสนับสนุนทุนศึกษาระดับปริญญาโทและฝึกอบรมดูงานภายใต้ความร่วมมือทางวิชาการ ไทย–สปป. ลาว โดยระหว่างปี 2549–2557 ประเทศไทยสนับสนุนทุนศึกษาจำนวน 391 ทุน และทุนอบรมดูงาน 1,720 ทุน ในปี 2558 ฝ่ายไทยได้ให้ทุนการศึกษาสำหรับปีการศึกษา 2558 ประกอบด้วยทุนศึกษาจำนวน 37 ทุน เป็นทุนทวิภาคีนอกโครงการ 29 ทุน และทุนภายใต้โครงการ 8 ทุน แบ่งเป็นทุนศึกษาระดับปริญญาโท 35 ทุน และทุนศึกษาระดับปริญญาเอก 2 ทุน ทุนฝึกอบรมดูงาน 20 หลักสูตร ๆ ละ 5–10 ทุน

(2) ฝ่ายไทยเห็นชอบในหลักการสนับสนุนทุนศึกษาทวิภาคีนอกโครงการ แผนงานพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระยะ 3 ปี (2558–2560) ปีละ 30 ทุน รวม 90 ทุน โดยฝ่ายไทยเห็นชอบในหลักการสนับสนุนการฝึกอบรมดูงานจำนวน 20 หลักสูตร ๆ ละ 5–10 ทุน

2) ความร่วมมือด้านโครงการ ประกอบด้วย โครงการเดี่ยวและโครงการภายใต้แผนงานระยะยาว (Program-based Approach) โดยประเทศไทยได้พัฒนาความร่วมมือในลักษณะแผนงาน (Programme-based Approach) เพื่อให้สอดคล้องกับปฏิญญาเวียงจันทน์เกี่ยวกับการรับความร่วมมือจากต่างประเทศของรัฐบาล สปป. ลาว ที่รัฐบาลไทยได้ลงนามให้สัตยาบันต่อปฏิญญาดังกล่าว รวมทั้งสนองตอบต่อนโยบายของรัฐบาลลาวที่ต้องการจะพัฒนาความร่วมมือกับประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยทั้งสองฝ่ายได้จัดประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อจัดทำแผนงานความร่วมมือด้านการศึกษา (Country Programme for Education) จำนวน 1 แผนงาน มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 3 ปี ในระยะแรกจะเน้นการพัฒนาบุคลากรของสถาบันการศึกษาของประเทศ สปป. ลาว โดยมีโครงการที่จะดำเนินการในระยะแรกจำนวน 9 โครงการ

สำหรับแผนงานความร่วมมือด้านการศึกษาในปี 2557-2559 ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบร่วมกันให้ดำเนินงานโครงการด้านการศึกษาที่ยังไม่แล้วเสร็จ จำนวน 12 โครงการ โดยขยายระยะเวลาโครงการเพื่อให้ดำเนินการกิจกรรมที่ค้างค้างให้เสร็จสิ้นภายในปี 2559 และจะไม่มีข้อเสนอโครงการด้านการศึกษาใหม่ นอกจากเป็นโครงการจำเป็นและเร่งด่วนของรัฐบาล สปป. ลาว เท่านั้น

กรมความร่วมมือระหว่างประเทศได้จัดการดูงานให้แก่ประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาค ลุ่มน้ำโขง และกลุ่มประเทศอาเซียน รวมทั้งประเทศ สปป. ลาว ในโครงการบัวแก้วสัมพันธ์ (Buakaew Roundtable International on Sufficiency Economy: BRISE) เพื่อเผยแพร่ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและเสริมสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มประเทศเป้าหมายกับหน่วยงานของประเทศไทย รวมถึงการแสวงหาแนวร่วมและเครือข่ายในการพัฒนาชุมชนและสังคมระหว่างกัน โดยที่ผ่านมาได้จัดการดูงานภายใต้โครงการดังกล่าวแล้วจำนวน 7 ครั้ง มีผู้เข้าร่วมการดูงานจากประเทศ สปป. ลาว ครั้งละ 2-4 คน

ความร่วมมือในระดับภูมิภาค ในระยะ 5 ปีระหว่างปี 2549-2553 ประเทศ สปป. ลาว ได้รับทุนจากรัฐบาลไทยจากการดำเนินกิจกรรมในสาขาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ภายใต้กรอบความร่วมมือระดับภูมิภาคต่าง ๆ จำนวน 529 ทุน มูลค่ารวม 56,283,000 บาท ดังนี้

1) Initiative for ASEAN Integration (ASEAN-IAI)

กรมความร่วมมือระหว่างประเทศเป็นหน่วยงานหลักในการดำเนินกิจกรรมด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้แก่ประเทศเพื่อนบ้าน ภายใต้กรอบ IAI ซึ่งในสาขา HPD มุ่งเน้นเรื่อง Public Sector Capacity Building, Labour and Employment และ Higher Education และตาม IAI Work Plan ฉบับที่ 1 (ปี 2545-2551) และฉบับที่ 2 (ปี 2552-2558) โดยให้การสนับสนุนโครงการในสาขา Public Sector Capacity Building เช่น การจัดฝึกอบรมโดยสำนักงาน ก.พ. และสถาบันคีนัน เพื่อดำเนินโครงการความร่วมมือทางวิชาการกับประเทศสมาชิกอาเซียนจำนวน 19 โครงการ ระหว่างปี 2553-2555 วงเงินประมาณ 26 ล้านบาท เพื่อให้เป็นไปตามมติที่ประชุม ก.พ. อาเซียน และแผนงานการพัฒนาสมรรถภาพของระบบราชการตาม Blueprint for the ASEAN socio-Cultural Community (2009-2015) กิจกรรมโครงการประกอบด้วยการจัดการฝึกอบรมสัมมนาในเรื่องการส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในราชการพลเรือน การส่งเสริมและพัฒนาภาวะผู้นำ และการส่งเสริมการบริหารทรัพยากรบุคคลมีอาชีพให้แก่กลุ่มประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ ประเทศอาเซียนกับประเทศคู่เจรจา (ญี่ปุ่น เกาหลี และจีน) และประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม (อินโดนีเซีย มาเลเซีย และสิงคโปร์)

2) Ayeyawady–Chao Phraya–Mekong Economic Cooperation Strategy (ACMECS)

(1) ปี 2546 มีการให้ทุนศึกษาระยะยาวตามคำประกาศของนายกรัฐมนตรีในการประชุม ACMECS Summit จำนวน 100 ทุน และในปี 2551 จำนวน 100 ทุน โดยที่ผ่านมามีทุนให้แก่ประเทศเพื่อนบ้านไปแล้วกว่า 100 ทุน ซึ่ง สปป. ลาว ได้รับ 53 ทุน

(2) ปี 2549 มีการดำเนินงานตามแผนการต่อสู้โรคไข้หวัดนกและโรคติดต่ออื่น ๆ เช่น การจัดฝึกอบรมด้าน Prevention of HIV and Sexual Transmitted Infections และ Outbreak Investigation for Surveillance Rapid Response Team (SRRT) ให้แก่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขชายแดน เป็นต้น โดยระหว่างปี 2552–2554 จัดฝึกอบรมให้แก่ประเทศสมาชิกไปแล้ว จำนวน 6 หลักสูตร (สปป. ลาว 4 หลักสูตร และ ทุกประเทศสมาชิก 2 หลักสูตร) และให้ทุนรวม 165 ทุน (สปป. ลาว ได้รับ 81 ทุนจาก 6 หลักสูตร)

(3) ระหว่างปี 2548–2553 ดำเนินโครงการความร่วมมือทวิภาคี Common Project กับประเทศเพื่อนบ้านสมาชิกรวม 14 โครงการ และจัดฝึกอบรมบุคลากรใน 6 สาขาความร่วมมือ ได้แก่ การเกษตร การอำนวยความสะดวกการค้าการลงทุน การเชื่อมโยงเส้นทางคมนาคม การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมพลังงาน สิ่งแวดล้อม จำนวน 20 หลักสูตร และให้ทุนไปแล้ว จำนวน 213 ทุน (ประเทศ สปป. ลาว ได้รับ 46 ทุน)

(4) ปี 2555 มีทุนการศึกษาระดับปริญญาโทให้แก่ประเทศสมาชิก (กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม) จำนวน 8 ทุน (ประเทศละ 2 ทุน)

3) Greater Mekong Sub–region Economic Cooperation program (GMS)

(1) มุ่งเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในด้านแรงงาน การศึกษา การสาธารณสุข และการพัฒนาสังคม โดย ADB เป็นหน่วยงานสนับสนุนหลัก ในปี 2552 รัฐบาลไทยโดยกรมความร่วมมือระหว่างประเทศได้ริเริ่มแจ้งเวียนทุนฝึกอบรมด้านการพัฒนาฝีมือแรงงานให้แก่ประเทศสมาชิก [กัมพูชา ลาว พม่า เวียดนาม จีนตอนใต้ (ยูนนาน) และไทย] ดำเนินการโดยสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานนานาชาติเชียงแสน จ.เชียงราย กรมพัฒนาฝีมือแรงงานจำนวน 4 หลักสูตร คือ Planning Organization and Implementation of Training, Competency Based Training, Employment-oriented Modular Training และ Management of skill Development หลักสูตรละ 20 ทุน

(2) ประเทศไทยได้จัดทำแผนปฏิบัติงานระยะ 2 ปี (2555–2556) โดยในเบื้องต้น ปี 2555 จะมีการจัดฝึกอบรมและประชุมสัมมนาชาติจำนวน 3 หลักสูตร ให้แก่ประเทศสมาชิกในสาขาการพัฒนาสังคม (การคุ้มครองและช่วยเหลือเหยื่อจากการค้ามนุษย์)

2.3 สรุปกรอบแนวคิด

โดยที่สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เป็นหน่วยงานภายใต้พระราชบัญญัติการแพทย์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2551 ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ ดำเนินงานตามยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพและการมีส่วนร่วมของภาคีเครือข่ายทั้งในและต่างประเทศ ในแผนหลักการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2560–2564) การศึกษาส่วนบุคคลฉบับนี้เป็นการศึกษาแนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการระหว่างประเทศกำลังพัฒนาหรือความร่วมมือใต้-ใต้ (South–South Cooperation: SSC) แบบทวิภาคีกับประเทศ สปป. ลาว

ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดที่สุด โดยศึกษากรณีศึกษาความร่วมมือจังหวัดหนองคาย – นครหลวงเวียงจันทน์ เพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว โดยยึดความต้องการตามบริบทของ สปป. ลาว (Demand Driven Approach) ทั้งในระดับประเทศและระดับแขวง ในด้านการพัฒนาบุคลากร การพัฒนาศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ การพัฒนาหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน การพัฒนาห้องฉุกเฉิน การพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉิน และการพัฒนาระบบเพื่อรองรับสถานการณ์ ภัยพิบัติของประเทศ สปป. ลาว และรอยต่อกับประเทศไทย โดยศึกษากับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินของทั้ง 2 ประเทศ ซึ่งจะเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศและสร้างระบบการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินให้กับประชาชนในเขตรอยต่อระหว่างประเทศได้อย่างมีคุณภาพมาตรฐาน

บทที่ 3

ผลการศึกษา

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลตามระเบียบวิธีการศึกษา สามารถสรุปผลการศึกษาได้ ดังนี้

1. สภาพปัจจุบันและความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

1.1 สภาพปัจจุบันของประเทศ สปป. ลาว ในการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉิน

1.2 ความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ในบริบทของ สปป. ลาว

2. แนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว

วัตถุประสงค์ในการศึกษานี้เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน และศึกษาแนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว มีผลการศึกษา ดังนี้

3.1 สภาพปัจจุบันและความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน

3.1.1 สภาพปัจจุบันของประเทศ สปป. ลาว ในการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉิน

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารของประเทศ สปป. ลาว ที่มีบทบาทด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ทั้งในระดับกระทรวงสาธารณสุขและนครหลวงเวียงจันทน์ ได้แก่ รองเลขาธิการ (รองรัฐมนตรี) กระทรวงสาธารณสุข (กระทรวงสาธารณสุข) ที่ดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉิน รองผู้อำนวยการ/หัวหน้าแผนกฉุกเฉินโรงพยาบาลมิตรภาพ โรงพยาบาลมโหสถ และโรงพยาบาลเสถียรภาพ จำนวน 4 ท่าน และสัมภาษณ์ผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว ได้แก่ หัวหน้าและผู้ปฏิบัติงานศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623 ผู้ปฏิบัติงานสายด่วน 1624 และสายด่วน 1625 ผู้ปฏิบัติงานหน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกซอกแห่ง สปป. ลาว มูลนิธิรวมใจ มูลนิธิกู้ภัยนาคา 1 สมาคมอาสาสมัครกู้ภัยนครหลวง และอาสาสมัครลาว จำนวน 11 คน ตาม Interview Guide (ภาคผนวก ข) พบว่า “ประเทศ สปป. ลาว มีความมุ่งมั่นและความต้องการในการจัดบริการช่วยเหลือผู้เจ็บป่วยฉุกเฉินแก่ประชาชน โดยมีความพยายามในการดำเนินการทั้งในระดับชาติและระดับแขวง แต่เนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการจึงอยู่ระหว่างการวางแผนและพัฒนาระบบ”

กระทรวงสาธารณสุข แห่ง สปป. ลาว ได้แต่งตั้งคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉิน ที่มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเป็นประธาน มีผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นกรรมการ อาทิ ผู้แทนโรงพยาบาล กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ และตำรวจ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมี

คณะกรรมการตอบโต้ภัยพิบัติที่มีบทบาทหน้าที่ในการวางแผนและดำเนินการกรณีเกิดภัยพิบัติของประเทศ ทั้งนี้ได้รับการสนับสนุนการดำเนินงานด้านต่าง ๆ จากองค์การและประเทศต่าง ๆ อาทิ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศไทย และประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น

การบริการการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว ในปัจจุบัน มีการดำเนินการขึ้นอยู่กับแต่ละแขวง โดยนครหลวงเวียงจันทน์ถือว่าเป็นพื้นที่ที่มีการให้บริการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินมากที่สุดและดำเนินการก่อนแขวงอื่น ๆ มีโรงพยาบาลมิตรภาพ (150 เตียง) เป็นศูนย์อุบัติเหตุที่รับผิดชอบในการดูแลผู้บาดเจ็บที่มาโรงพยาบาลเองและรับส่งต่อจากโรงพยาบาลอื่น รวมทั้งมีภาคเอกชนที่ไม่แสวงกำไรเข้ามามีส่วนในการรับแจ้งเหตุจากประชาชนและออกไปรับผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ สรุปสภาพปัจจุบันในการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว มีการดำเนินการ 3 ด้านได้แก่ การรับแจ้งเหตุ การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ และการดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ ห้องฉุกเฉิน รายละเอียด ดังนี้

3.1.1.1 การรับแจ้งเหตุ

นครหลวงเวียงจันทน์มีภาคเอกชนก่อตั้งศูนย์รับแจ้งเหตุและอาสาบริการกู้ชีพกู้ภัย โดยขอสนับสนุนเบอร์โทรศัพท์สายด่วน 4 ตัวที่ผู้แจ้งไม่ต้องเสียค่าบริการ จากบริษัทลาวโทรคม จำกัด (รัฐบาลเป็นผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่) ปัจจุบันมีศูนย์รับแจ้งเหตุที่ดำเนินงานจำนวน 3 แห่ง ดังนี้

1) สายด่วน 1623 ของหน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกข์ยากแห่ง สปป. ลาว เป็นศูนย์รับแจ้งเหตุที่ให้บริการรับแจ้งเหตุทั้งกรณีผู้แจ้งขอความช่วยเหลือด้านกู้ชีพและกู้ภัย มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ที่บ้านดงโคก นครหลวงเวียงจันทน์ ผู้ปฏิบัติงานเป็นอาสาสมัครที่ผ่านการอบรมการกู้ชีพเบื้องต้นจากประเทศไทยและอบรมกันเองภายในมูลนิธิ ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง โดยผลัดเวรกันทุก 4 ชั่วโมง มีอุปกรณ์รับแจ้งเหตุและสื่อสารกับประชาชน ที่มปฏิบัติงาน และตำรวจ ทั้งที่เป็นโทรศัพท์และวิทยุสื่อสารที่รับช่องสัญญาณได้ มีการบันทึกการรับแจ้งเหตุทุกราย และมีระบบการประสานให้ทีมปฏิบัติการที่ใกล้ที่สุดออกไปช่วยเหลือประชาชน

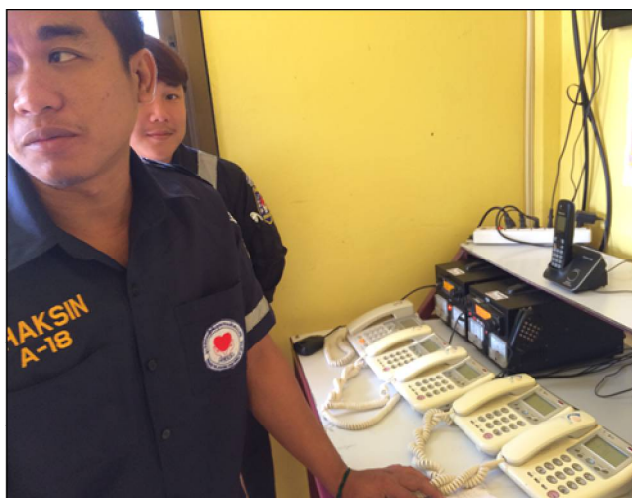
ภาพที่ 1 ป้ายเบอร์โทรฉุกเฉิน หน่วยกู้ภัยมูลนิธิ สายด่วน 1623 ในนครหลวงเวียงจันทน์

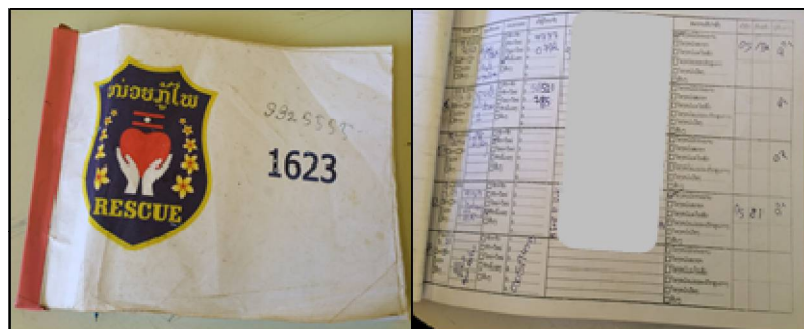
ภาพที่ 2 ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623

ภาพที่ 3 เจ้าหน้าที่ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623

ภาพที่ 4 วิทยุสื่อสารและโทรศัพท์ในศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623

ภาพที่ 5 แบบบันทึกการรับแจ้งเหตุของศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623

2) สายด่วน 1624 ของหน่วยกู้ภัยนครหลวง เป็นศูนย์รับแจ้งเหตุที่ให้บริการรับแจ้งเหตุทั้งกรณีผู้แจ้งขอความช่วยเหลือด้านกู้ชีพและกู้ภัย มีที่ตั้งสำนักงานอยู่ในนครหลวงเวียงจันทน์ ผู้ปฏิบัติงานเป็นอาสาสมัครของมูลนิธิ ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง มีอุปกรณ์รับแจ้งเหตุและสื่อสารทั้งโทรศัพท์และวิทยุสื่อสาร

ภาพที่ 6 เจ้าหน้าที่ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1624

3) สายด่วน 1513 ของมูลนิธิกู้ภัยนาคา 1 สังกัดสำนักงานทดสอบคุณภาพน้ำมันเชื้อเพลิง สปป. ลาว เป็นศูนย์รับแจ้งการให้บริการทดสอบคุณภาพน้ำมัน และรับแจ้งขอความช่วยเหลือด้านกู้ชีพกู้ภัยเป็นงานเสริม ผู้ปฏิบัติงานเป็นอาสาสมัครของมูลนิธิ ให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง

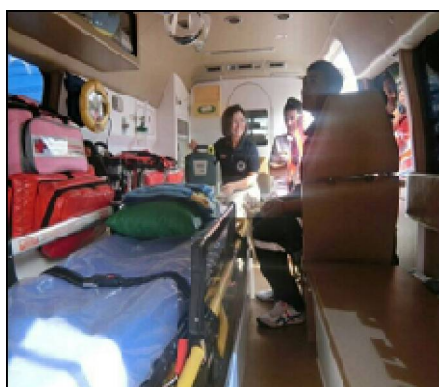

ภาพที่ 7 เจ้าหน้าที่ศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1513

3.1.1.2 การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ

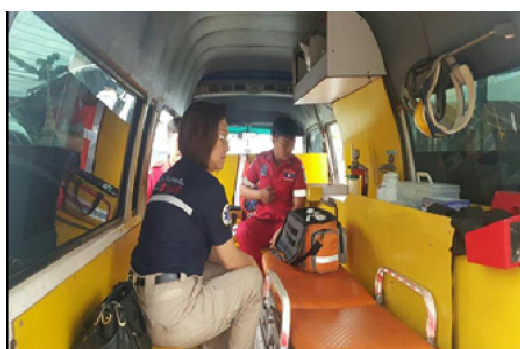
หน่วยงานที่ให้บริการช่วยเหลือประชาชนกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินในนครหลวงเวียงจันทน์ เป็นมูลนิธิ/สมาคมซึ่งปฏิบัติงานโดยจิตอาสา โดยจะดำเนินการกิจควบคู่กันไปทั้งเป็นศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วนเจ็บป่วยฉุกเฉินและเป็นทีมออกปฏิบัติการ ณ จุดเกิดเหตุด้วย มูลนิธิที่ให้บริการด้านนี้มีอยู่หลายแห่ง แต่แห่งที่ได้ปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง มี 5 แห่ง ดังนี้

1) หน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกข์ยากแห่ง สปป. ลาว เป็นมูลนิธิที่ให้บริการทั้งในด้านกู้ชีพและกู้ภัย โดยการประสานงานให้ออกปฏิบัติการจากศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623 ซึ่งอยู่ในสังกัดเดียวกัน หน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกข์ยากแห่ง สปป. ลาว นครหลวงเวียงจันทน์ มีที่ตั้งจุดให้บริการประชาชนจำนวนทั้งหมด 4 แห่ง กระจายอยู่ตามถนนสายหลัก 4 มุมเมือง ของนครหลวงเวียงจันทน์ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเข้าช่วยเหลือผู้บาดเจ็บบนท้องถนนและผู้ป่วยฉุกเฉินได้อย่างรวดเร็ว และให้บริการตลอด 24 ชั่วโมง ผู้ปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่มูลนิธิและอาสาสมัครที่ผ่านการอบรมหลักสูตรพนักงานฉุกเฉินการแพทย์ (Emergency Medical Technician-Basic: EMT-B) และหลักสูตรอาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (Emergency Medical Responder: EMR) จากประเทศไทย และจัดอบรมภายในมูลนิธิโดยมีวิทยากรจากประเทศไทยและประเทศ สปป. ลาว เป็นวิทยากร ทั้งนี้ในแต่ละแห่งจะมีหัวหน้าจุดที่ทำหน้าที่บริหารจัดการ กำกับ และพัฒนาเจ้าหน้าที่ทั้งภาคทฤษฎีและฝึกปฏิบัติเป็นระยะ มีรถบริการเป็นรถพยาบาลฉุกเฉินเบื้องต้นและระดับพื้นฐาน รถกู้ภัย และรถดับเพลิง อีกทั้งมี stock ชุดและอุปกรณ์การช่วยเหลือกรณีผู้ป่วยจมน้ำ สารเคมี และภัยพิบัติ

ภาพที่ 8 รถและอุปกรณ์กู้ชีพกู้ภัยของหน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกซอกแห่ง สปป. ลาว

2) หน่วยกู้ภัยนครหลวง ภายใต้สมาคมอาสากู้ภัยนครหลวง ที่ให้บริการทั้งในด้านกู้ชีพระดับเบื้องต้นและกู้ภัยตลอด 24 ชั่วโมง โดยการประสานงานให้ออกปฏิบัติการจากศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1624 ซึ่งอยู่ในสังกัดเดียวกัน

ภาพที่ 9 รถและอุปกรณ์กู้ชีพกู้ภัยของหน่วยกู้ภัยนครหลวง

3) มูลนิธิกุ้ยนาคา 1 เป็นมูลนิธิสังกัดสำนักงานทดสอบคุณภาพน้ำมันเชื้อเพลิง สปป. ลาว ที่ให้บริการทดสอบคุณภาพน้ำมัน รวมทั้งบริการด้านกู้ชีพเบื้องต้นและกู้ภัยด้วย โดยการประสานงานให้ออกปฏิบัติการจากศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1513 ซึ่งอยู่ในสังกัดเดียวกัน ตลอด 24 ชั่วโมง

ภาพที่ 10 รถและอุปกรณ์กู้ชีพกู้ภัยของมูลนิธิกุ้ยนาคา 1

4) มุลนิธิร่วมใจ เป็นมูลนิธิที่แยกออกมาจากสมาคมอาสาภัยุ้ยนครหลวง ปฏิบัติงานโดยการประสานงานการออกปฏิบัติการกู้ชีพเบื้องต้นจากศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623 ของหน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกซุ้ยากแห่ง สปป. ลาว ให้บริการทั้งด้านกู้ชีพและกู้ภัยตลอด 24 ชั่วโมง

ภาพที่ 11 รถกู้ชีพกู้ภัยของมูลนิธิร่วมใจ

5) อาสาภาคลาว สังกัดสภาชาดลาว ซึ่งมีการใช้สายด่วนแจ้งเหตุฉุกเฉิน 1625 และออกปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินเบื้องต้น ณ จุดเกิดเหตุ แต่ได้ปฏิบัติการยังไม่มากนักเนื่องจากสภาชาดลาวมีภารกิจหลายด้าน ทั้งการบรรเทาทุกข์ต่าง ๆ ทั้งในภาวะปกติและภัยพิบัติ การจัดการซากอาวุธและวัตถุระเบิดตกค้าง (UXO) รวมทั้งการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสหลายโครงการ

ภาพที่ 12 รถกู้ชีพกู้ภัยของอาสาภาคลาว

3.1.1.3 การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ ห้องฉุกเฉิน

หากมีการเจ็บป่วยฉุกเฉินในพื้นที่นครหลวงเวียงจันทน์ ผู้ป่วยฉุกเฉินจะเข้ามารับการรักษาที่โรงพยาบาล เนื่องจากสุขศาลาซึ่งเป็นสถานบริการสุขภาพในชุมชนยังไม่ได้ให้บริการด้านการเจ็บป่วยฉุกเฉิน ทั้งนี้โรงพยาบาลในนครหลวงเวียงจันทน์ที่ดูแลสุขภาพประชาชน ยามเจ็บป่วยฉุกเฉินได้แก่ โรงพยาบาลมิตรภาพ โรงพยาบาลมโหสถ และโรงพยาบาลเสดถาทีลาด ซึ่งแต่ละโรงพยาบาลมีความเชี่ยวชาญและภารกิจหลักแตกต่างกันไป

โรงพยาบาลมิตรภาพ (150 เตียง) เป็นโรงพยาบาลที่มีภารกิจหลักและความเชี่ยวชาญในการดูแลผู้ป่วยบาดเจ็บและป่วยฉุกเฉินในโรงพยาบาล เพราะเป็นโรงพยาบาลศูนย์อุบัติเหตุ อีกทั้งประเทศ สปป. ลาว มีความต้องการและมีแผนการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินซึ่งนำร่องโดยโรงพยาบาลมิตรภาพ รวมทั้งมีแพทย์ที่รับผิดชอบแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลมิตรภาพเป็นคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินของกระทรวงสาธารณสุข จึงกำลังดำเนินการเรื่องข้อตกลง (MOU) ระหว่างกระทรวงสาธารณสุขกับโรงพยาบาลมิตรภาพและโรงพยาบาลขนาดใหญ่ทุกแห่งให้จัดตั้งทีมปฏิบัติการการแพทย์ฉุกเฉินระดับสูง (Advanced Life Support: ALS Team) ภายในปี 2020 เพื่อให้โรงพยาบาลมีการออกปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ นอกเหนือจากการรักษาผู้ป่วยที่ห้องฉุกเฉินอย่างเช่นในปัจจุบัน

การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลเป็นการตั้งรับผู้ป่วยฉุกเฉินจะเดินทางมายังโรงพยาบาลเองหรือมาโดยหน่วยกู้ชีพกู้ภัยของมูลนิธิ แต่ละโรงพยาบาลจะมีจุดคัดกรองประเภทผู้ป่วยและส่งเข้ารับรักษาในแต่ละโซนของห้องฉุกเฉินตามระดับความรุนแรง หากมีผู้ป่วยเจ็บรุนแรงจะนำส่งผู้ป่วยไปยังโรงพยาบาลมิตรภาพ ซึ่งถือว่ามีความเชี่ยวชาญด้านอุบัติเหตุ หากผู้ป่วยต้องการไปรับการรักษาในประเทศไทยผู้ป่วยต้องเดินทางไปเองหรือประสานขอรถพยาบาลจากประเทศไทยเข้ามารับโดยเสียค่าใช้จ่ายเอง เนื่องจากยังไม่มีข้อตกลงเรื่องการส่งต่อระหว่างโรงพยาบาล ทั้งนี้แพทย์ที่โรงพยาบาลใน สปป. ลาว จะเขียนใบข้อมูลผู้ป่วยให้ไปประกอบการรักษาต่อเพื่อประโยชน์ของผู้ป่วย

ปัจจุบันประเทศ สปป. ลาว ยังไม่มีแพทย์เฉพาะทางด้านฉุกเฉิน จึงมีแผน ที่จะพัฒนาหลักสูตรและผลิตแพทย์เฉพาะทางด้านฉุกเฉินซึ่งเรียกว่า “แพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉิน (Emergency Physician: EP)” ในเร็ววันนี้ที่คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติลาว ซึ่งเชื่อว่าแพทย์เหล่านี้จะเป็นผู้นำในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินและพัฒนาคุณภาพการดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินในประเทศ สปป. ลาว ต่อไป

ภาพที่ 13 ห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลมิตรภาพ

ภาพที่ 14 ห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลมโหสถ

ภาพที่ 15 ห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลเสดถาติลาด

3.1.2 ความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในบริบทของประเทศ สปป. ลาว

จากสภาพปัจจุบันในการให้บริการผู้ป่วยฉุกเฉินของหน่วยงานต่าง ๆ ในนครหลวงเวียงจันทน์ ทั้งภาครัฐและเอกชนดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งเป้าหมายของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกระทรวงสาธารณสุขที่ต้องการดูแลประชาชนและผู้ที่อยู่ในประเทศ สปป. ลาว ในยามเจ็บป่วยฉุกเฉินอย่างมีคุณภาพ ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานของประเทศ สปป. ลาว ที่เกี่ยวข้องกับการให้การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินในนครหลวงเวียงจันทน์จึงให้ข้อมูลความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว จากการสัมภาษณ์ตาม Interview Guide (ภาคผนวก ข) ว่า ประเทศ สปป. ลาว มีความต้องการร่วมมือและรับการช่วยเหลือด้านวิชาการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินทั้งระบบ โดยต้องการการออกแบบและวางแผนระบบการดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งนอกโรงพยาบาลและในโรงพยาบาล โดยให้ความสำคัญในการพัฒนาระบบสื่อสารและรับแจ้งเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉินเบอร์เดียวทั่วประเทศ การพัฒนาทีมปฏิบัติการฉุกเฉินพร้อมรถและอุปกรณ์

ทั้งระดับพื้นฐานและระดับสูง การพัฒนาแพทย์และบุคลากรเฉพาะทางด้านฉุกเฉิน การพัฒนาคุณภาพห้องฉุกเฉินทุกโรงพยาบาลใหญ่ และการพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งภายในประเทศและส่งต่อกับประเทศไทย รวมทั้งการเตรียมการและการปฏิบัติการกรณีเกิดภัยพิบัติ ส่วนการให้ความรู้กับประชาชนและการป้องกันการเจ็บป่วยฉุกเฉินนั้นให้ความสำคัญในอันดับรองลงมา โดยผู้บริหารของกระทรวงสาธารณสุขประเทศ สปป. ลาว มีข้อเสนอในการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) กับกระทรวงสาธารณสุขและสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย ทั้งนี้มีรายละเอียดระดับความต้องการในการพัฒนาตามองค์ประกอบของระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ดังภาคผนวก ง

3.2 แนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว

จากการสอบถามผู้บริหารของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย ได้แก่ เลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติและผู้อำนวยการสำนักสาธารณสุขฉุกเฉินกระทรวงสาธารณสุข รวมทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย พบว่า ประเทศไทยมีความพร้อมและสามารถร่วมมือและให้การช่วยเหลือด้านวิชาการแก่ประเทศ สปป. ลาว แบบทวิภาคี (Bilateral Programme) ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินที่สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของประเทศ สปป. ลาว โดยมีเป้าหมายร่วมกันคือ เพิ่มพูนขีดความสามารถและพัฒนาศักยภาพในการพึ่งพาตนเองเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในการดำเนินการด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว

สำหรับแนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว นั้น จากการศึกษาเอกสารพบว่า ประเทศไทยมีความร่วมมือเพื่อการพัฒนา กับประเทศเพื่อนบ้านตามแนวชายแดนไทย โดยกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ (สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาต่างประเทศ: สพร. เดิม) เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 ซึ่งมีรูปแบบความร่วมมือที่เป็นไปตามความต้องการของประเทศคู่ร่วมมือ (demand driven) ที่อาศัยเทคโนโลยีและความรู้ที่เหมาะสม ภายใต้ผลประโยชน์ร่วมกัน และเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และเพิ่มขีดความสามารถ (capacity building) เป็นหลัก สำหรับกรอบความร่วมมือ (Cooperation Framework) กับประเทศ สปป. ลาว นั้น ประเทศไทยมีความร่วมมือทั้งในด้านการศึกษา การสาธารณสุข และการเกษตรมาโดยตลอด ภายใต้การประชุมความร่วมมือทางวิชาการไทย-สปป. ลาว (กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2559ก)

ความร่วมมือด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว กระทรวงสาธารณสุขของทั้ง 2 ประเทศ ได้มีความร่วมมือมาอย่างยาวนาน ตั้งแต่มีการลงนามในบันทึกช่วยจำ เมื่อปี พ.ศ. 2538 ทำให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ทางด้านวิชาการอย่างสม่ำเสมอ โดยประเทศไทยได้ให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศ สปป. ลาว อย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นโครงการพัฒนาโรงพยาบาลในลาว รวมถึงการจัดหายาเวชภัณฑ์และอุปกรณ์การแพทย์ที่จำเป็น การจัดประชุมดูงาน ฝึกอบรม ให้ความรู้แก่บุคลากรของฝ่ายลาว ในเรื่องการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ การบริหารจัดการ ด้านสาธารณสุข ฯลฯ เพื่อแก้ไขและพัฒนางานด้านสาธารณสุข รวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ประชาชนของทั้งสองประเทศ (กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ, 2559ง)

บันทึกช่วยจำเมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2538 ณ นครหลวงเวียงจันทน์ ลงนามโดย ดร. อาทิตย์ อุไรรัตน์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขไทย และศาสตราจารย์วันนะเลต ลาดชะโพ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขลาว มีสาระสำคัญคือให้มีความร่วมมือด้านสาธารณสุขระหว่างกัน อาทิ การพัฒนาบุคลากร การแลกเปลี่ยนประสบการณ์และข้อมูลข่าวสารด้านวิชาการ การวิจัย การพัฒนา การดูแลสุขภาพ และการฝึกอบรม นอกจากนี้ยังเห็นชอบให้จัดตั้ง “คณะกรรมการสาธารณสุขชายแดนไทย-ลาว” ร่วมกัน เพื่อผนึกกำลังป้องกันปัญหาด้านสุขภาพอนามัยของประชาชนทั้งสองประเทศ โดยเฉพาะโรคติดต่อและโรคระบาดต่าง ๆ การคุ้มครองผู้บริโภคด้านอาหารและยา และปัญหาอื่น ๆ ที่ทั้งสองฝ่ายมีความสนใจร่วมกัน ซึ่งมีการประชุมคณะกรรมการความร่วมมือไทย-ลาว เป็นประจำทุกปี โดยสลับกันเป็นเจ้าภาพ ต่อมาการทำบันทึกการเจรจาระหว่างกระทรวงสาธารณสุขไทยกับ สปป. ลาว ลงนามโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขของทั้งสองประเทศ เป็นระยะอย่างต่อเนื่อง โดยมีโครงการสำคัญที่มีความร่วมมือกัน ได้แก่ (1) การก่อสร้างโรงพยาบาล เมืองโพนโฮงให้เป็นโรงพยาบาลชุมชนที่เป็นศูนย์อุบัติเหตุและศูนย์บำบัดและฟื้นฟูผู้ป่วยยาเสพติด (2) การพัฒนาโรงพยาบาลแขวงบ่อแก้ว (3) การก่อสร้างศูนย์บำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด (4) การพัฒนาโรงพยาบาล (5) การจัดหาและอุปกรณ์ทางการแพทย์ (6) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านสุขภาพ (7) การป้องกันและควบคุมโรคระหว่างประเทศ (8) การควบคุมยาที่ไม่ได้มาตรฐานและยาปลอม (9) การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเพื่อการเฝ้าระวังโรคและปัญหาเกี่ยวกับการใช้อาหารและยา (10) การป้องกันและควบคุมการระบาดของโรคติดต่อต่าง ๆ (11) การประชุม Lao-Thai Health Collaboration Meeting ซึ่งเป็นระดับรัฐมนตรีเป็นประจำทุกปีภายใต้แผนปฏิบัติการร่วม (12) การประชุมระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส และการกระชับความร่วมมือระหว่างหน่วยงานสาธารณสุขไทย-ลาว ทั้งในระดับส่วนกลางและท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

ความร่วมมือทางด้านสาธารณสุขระหว่างจังหวัดหนองคายพื้นที่รอยต่ออำเภอ ศรีเชียงใหม่ กับนครหลวงเวียงจันทน์ ได้มีความร่วมมือชายแดนด้านต่าง ๆ โดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคายและแผนกสาธารณสุขนครหลวงเวียงจันทน์ โดยมีการพัฒนาความร่วมมือมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 ซึ่งประสานงานกันทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ และมีข้อตกลงความร่วมมือด้านสาธารณสุขชายแดนอย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา ทำให้ทั้งสองฝ่ายดำเนินงานความร่วมมือด้านสาธารณสุขชายแดนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์การดำเนินงานบนความสัมพันธ์และมิตรภาพของประเทศเพื่อนบ้านที่ดี ทั้งนี้จังหวัดหนองคายได้รับงบประมาณการดำเนินงานจากมูลนิธิ Rockefeller เพื่อดำเนินงานโครงการ Mekong Basin Disease Surveillance (MBDS) ในการเฝ้าระวังป้องกันและควบคุมโรคติดต่อระหว่างชายแดน และมูลนิธิคีนันแห่งเอเชีย (KIASIA Institute) ร่วมกับกระทรวงสาธารณสุขไทยซึ่งได้รับงบประมาณจาก USIAD เพื่อดำเนินโครงการสร้างความเข้มแข็งความร่วมมือการเฝ้าระวัง ป้องกันและควบคุมโรคติดต่อชายแดนในประเทศแถบอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง รวมทั้งได้รับงบประมาณภายในประเทศไทยจากกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ, สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ และสำนักบริหารการสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข และสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

ผลการสอบถามผู้บริหารของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย ตามแบบสอบถามในภาคผนวก ค รวมทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสำนักงานสาธารณสุข

จังหวัดหนองคาย พบว่า ประเทศไทยมีความพร้อมและสามารถให้ความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการแก่ประเทศ สปป. ลาว แบบทวิภาคีภายใต้ความร่วมมือใต้-ใต้ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน โดยมีความเป็นไปได้และระดับความสำคัญในการร่วมมือและช่วยเหลือประเทศ สปป. ลาว ตามองค์ประกอบของระบบการแพทย์ฉุกเฉินที่สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของประเทศ สปป. ลาว (รายละเอียดตามภาคผนวก ง) เพื่อให้มีความเป็นเจ้าของ (Ownership) สู่การพัฒนาที่ยั่งยืนสอดคล้องกับกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ (ภาคผนวก ก) ดังนี้

3.2.1 การเป็นผู้เชี่ยวชาญ/ที่ปรึกษาในการออกแบบและพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว ทั้งระบบตามบริบทของ สปป. ลาว โดยการดำเนินการทั้งในระดับชาติและระดับจังหวัด ได้แก่ (1) การจัดประชุมสัมมนาระดับชาติร่วมกันระหว่างกระทรวงสาธารณสุขของทั้ง 2 ประเทศ สำนักสาธารณสุขฉุกเฉิน และสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ เพื่อออกแบบระบบการแพทย์ฉุกเฉินให้กับประเทศ สปป. ลาว และ (2) การจัดประชุมสัมมนาระดับจังหวัดร่วมกันระหว่างสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย โรงพยาบาลหนองคาย หน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินและมูลนิธิในจังหวัดหนองคาย กับแผนกสาทาละนะสุกนครหลวงเวียงจันทน์ โรงพยาบาลและมูลนิธิในนครหลวงเวียงจันทน์ เพื่อออกแบบระบบการแพทย์ฉุกเฉินให้กับนครหลวงเวียงจันทน์และรอยต่อระหว่างประเทศ ในด้านการพัฒนาระบบการรับแจ้งเหตุและเบอร์โทรศัพท์แจ้งเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉิน เบอร์เดียว การพัฒนาระบบสื่อสาร การพัฒนารพพยาบาลฉุกเฉิน การพัฒนาหลักสูตรแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉินและบุคลากรเฉพาะทางด้านฉุกเฉิน การพัฒนาคุณภาพห้องฉุกเฉิน การพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งภายในประเทศและส่งต่อกับประเทศไทย รวมทั้งการเตรียมการและการปฏิบัติการกรณีเกิดภัยพิบัติ

3.2.2 การพัฒนาบุคลากรในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน โดยมีความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ได้แก่ (1) การพัฒนาหลักสูตรร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนกสาทาละนะสุกนครหลวงเวียงจันทน์ โรงพยาบาลและมูลนิธิในนครหลวงเวียงจันทน์ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ สำนักสาธารณสุขฉุกเฉิน สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย โรงพยาบาลหนองคาย หน่วยปฏิบัติการฉุกเฉินและมูลนิธิในจังหวัดหนองคาย (2) การจัดโครงการฝึกอบรมในหลักสูตรต่าง ๆ ตามความต้องการและความจำเป็นของประเทศ สปป. ลาว โดยเฉพาะการฝึกอบรมหลักสูตร ครู ก (training for the trainer) เพื่อให้ประเทศ สปป. ลาว สามารถเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาบุคลากรด้วยตนเองได้ (3) การให้ทุนศึกษาหรือฝึกอบรม รวมทั้งทุนศึกษาดูงานแก่บุคลากรในระบบการแพทย์ฉุกเฉินในประเทศ สปป. ลาว ต้องการ เช่นหลักสูตรแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉิน (EP) พยาบาลฉุกเฉิน นักปฏิบัติการฉุกเฉินการแพทย์ปริญญาตรี (Paramedic) พนักงานฉุกเฉินการแพทย์ (EMT-B) อาสาสมัครฉุกเฉินการแพทย์ (EMR) ผู้รับแจ้งเหตุ หรือหลักสูตรการจัดการทางการแพทย์ในสถานการณ์ภัยพิบัติ (ICS, MIMMS) เป็นต้น

3.2.3 ความร่วมมือระหว่างสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคายกับแผนกสาทาละนะสุกนครหลวงเวียงจันทน์ โดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย มีศูนย์ประสานงานเครือข่ายประชาคมอาเซียนด้านสาธารณสุข "ศคอส." มีคณะกรรมการพัฒนาศูนย์ประสานงานเครือข่ายประชาคมอาเซียน โดยนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดเป็นประธาน มีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนางานสาธารณสุขชายแดนจังหวัดหนองคาย พ.ศ. 2555-2559 (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย,

2559ก) และมีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพระบบบริการสาธารณสุขรองรับการ เข้าสู่ประชาคมอาเซียน จังหวัดหนองคาย พ.ศ. 2557–2560 รวมทั้งสำนักงานสาธารณสุขหนองคายกับแผนกสาธาณะสุขนครหลวงเวียงจันทน์ ได้ลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือด้านสาธารณสุขชายแดนในปีงบประมาณ 2559 ให้ดำเนินโครงการแก้ไขปัญหาและพัฒนางานสาธารณสุขชายแดนไทย-สปป. ลาว โดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย, 2559ข) โดยได้รับงบประมาณจากกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงการต่างประเทศ ในโครงการต่าง ๆ อาทิ (1) โครงการสร้างความตระหนักและเตรียมความพร้อมสำหรับโรคติดต่อและโรคอุบัติใหม่ตามแนวชายแดนระหว่างจังหวัดหนองคายกับนครหลวงเวียงจันทน์ (2) โครงการความร่วมมือเฝ้าระวังป้องกัน และควบคุมโรคติดต่อชายแดนระหว่างนครหลวงเวียงจันทน์และแขวง บอลิคำไซ กับจังหวัดหนองคาย (3) โครงการซ่อมแซมบ้นใต้เพื่อตอบโต้การระบาดของโรคระบาดจากสัตว์สู่คน กรณีการเกิดการระบาดของโรคแอนแทรกซ์ ระหว่างจังหวัดหนองคาย กับนครหลวงเวียงจันทน์และแขวงบอลิคำไซ (4) โครงการความร่วมมือซ่อมแซมบ้นใต้เพื่อภาวะฉุกเฉินทางด้านสาธารณสุข ระหว่างจังหวัดหนองคายกับนครหลวงเวียงจันทน์ด้านโรคระบาด อุบัติเหตุหมู่ และสารเคมี (5) โครงการพัฒนาบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขด้านการควบคุมโรคติดต่อในโรงพยาบาล (IC) และด้านการดูแลรักษาผู้ป่วยอุบัติเหตุ/ฉุกเฉิน (ER) และผู้ป่วยวิกฤต (ICU) ระหว่างโรงพยาบาลหนองคาย จังหวัดหนองคายกับโรงพยาบาลมโหสถ โรงพยาบาลเสดถาพิลาต และโรงพยาบาลมิตรภาพ นครหลวงเวียงจันทน์

นอกเหนือจากความร่วมมือระหว่างสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคายกับแผนกสาธาณะสุขนครหลวงเวียงจันทน์ดังกล่าวข้างต้น หากที่ประชุมความร่วมมือด้านการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยและประเทศ สปป. ลาว มีความต้องการพัฒนาโครงการด้านอื่น ๆ เพิ่มเติมเพื่อเป็นการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว ก็สามารถร่วมพิจารณาโครงการเพิ่มเติมได้

ภาพที่ 16 ศูนย์ประสานงานเครือข่ายประชาคมอาเซียนด้านสาธารณสุข

ภาพที่ 17 พิธีลงนามบันทึกข้อตกลงความร่วมมือด้านสาธารณสุขชายแดน ปี 2559 ของ สสจ. หนองคายกับแผนกสาธาณะสุขนครหลวงเวียงจันทน์

บทที่ 4

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

4.1 สรุปผลการศึกษา

การศึกษาร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ประเทศ สปป. ลาว : กรณีศึกษาความร่วมมือจังหวัดหนองคาย-นครหลวงเวียงจันทน์ฉบับนี้ เป็นการศึกษา สภาพปัจจุบันและความต้องการในบริบทของประเทศ สปป. ลาว ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน และศึกษาแนวทางความร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว โดยมุ่งหวังว่าประเทศไทยจะมีแนวทางความร่วมมือทวิภาคี และการช่วยเหลือด้านวิชาการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินตามความต้องการในบริบทของ ประเทศ สปป. ลาว ระหว่าง พ.ศ. 2560–2564 ในด้านการพัฒนาบุคลากร การพัฒนาศูนย์รับแจ้งเหตุและ ส่งการ การพัฒนาหน่วยปฏิบัติการฉุกเฉิน การพัฒนาห้องฉุกเฉิน การพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉิน และการพัฒนาระบบเพื่อรองรับสถานการณ์ภัยพิบัติของประเทศ สปป. ลาว และรอยต่อกับประเทศไทย เพื่อเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ยิ่งขึ้น

ข้อมูลสภาพปัจจุบันและความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน และแนวทาง ความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินกับประเทศ สปป. ลาว ได้มาจากการเยี่ยมชม สอบถามและสัมภาษณ์ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานที่มีบทบาทด้านการแพทย์ฉุกเฉินของ ประเทศไทยและประเทศ สปป. ลาว ทั้งในส่วนกลางและจังหวัด และการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก เอกสาร

ผลการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของ ประเทศ สปป. ลาว พบว่า “ประเทศ สปป. ลาว มีความมุ่งมั่นและความต้องการในการจัดบริการ ช่วยเหลือผู้เจ็บป่วยฉุกเฉินแก่ประชาชน โดยมีความพยายามในการดำเนินการทั้งในระดับชาติและ ระดับแขวง มีคณะกรรมการการแพทย์ฉุกเฉินและคณะกรรมการตอบโต้ภัยพิบัติเพื่อขับเคลื่อนการ ดำเนินงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน แต่เนื่องจากมีข้อจำกัดหลายประการจึงอยู่ระหว่างการวางแผนและ พัฒนาระบบ ปัจจุบันประเทศ สปป. ลาว มีการให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินแก่ประชาชน 3 ด้านได้แก่ การรับแจ้งเหตุ การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ และการดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ ห้องฉุกเฉิน”

การบริการการแพทย์ฉุกเฉินของ สปป. ลาว ในปัจจุบัน มีการดำเนินการขึ้นอยู่กับแต่ละแขวง โดยนครหลวงเวียงจันทน์ถือว่าเป็นพื้นที่ที่มีการให้บริการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินมากที่สุดและ ดำเนินการก่อนแขวงอื่น ๆ ทั้งนี้การบริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่

- 1) การรับแจ้งเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉิน ดำเนินการโดยภาคเอกชนที่ไม่แสวงกำไร โดยใช้เบอร์ โทรศัพท์สายด่วนที่ผู้แจ้งไม่ต้องเสียค่าบริการ ซึ่งมีจำนวน 3 ศูนย์ได้แก่ (1) สายด่วน 1623 ของ หน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกข์ยากแห่ง สปป. ลาว (2) สายด่วน 1624 ของหน่วยกู้ภัยนครหลวง

และ (3) สายด่วน 1513 ของมูลนิธิกู้ภัยนาคา 1 ซึ่งทั้ง 3 แห่งทำหน้าที่ทั้งการรับแจ้งเหตุและจัดทีมออกปฏิบัติการช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุทั้งกู้ชีพและกู้ภัย ตลอด 24 ชั่วโมง

2) การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ จุดเกิดเหตุ ปัจจุบันมีเฉพาะมูลนิธิ/สมาคมจิตอาสาที่ดำเนินการอยู่ 5 แห่งได้แก่ (1) หน่วยกู้ภัยมูลนิธิช่วยเหลือคนทุกซอกแห่ง สปป. ลาว (2) หน่วยกู้ภัยนครหลวง (3) มูลนิธิกู้ภัยนาคา 1 (4) มูลนิธิรวมใจ และ (5) อาสาภาคองลาว

3) การดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ ห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาลในนครหลวงเวียงจันทน์ที่ดูแลสุขภาพประชาชนยามเจ็บป่วยฉุกเฉินได้แก่ โรงพยาบาลมิตรภาพ โรงพยาบาลมโหสถ และโรงพยาบาลเสดถาทีลาด ซึ่งแต่ละโรงพยาบาลมีความเชี่ยวชาญและภารกิจหลักแตกต่างกันไป ทั้งนี้ โรงพยาบาลมิตรภาพ (150 เตียง) เป็นโรงพยาบาลที่มีภารกิจหลักและความเชี่ยวชาญในด้านการดูแลผู้บาดเจ็บและป่วยฉุกเฉินในโรงพยาบาล เพราะเป็นโรงพยาบาลศูนย์อุบัติเหตุ ซึ่งการดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ณ ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลเป็นการตักเตือน ผู้ป่วยฉุกเฉินจะเดินทางมายังโรงพยาบาลเองหรือมาโดยหน่วยกู้ชีพกู้ภัยของมูลนิธิ แต่ละโรงพยาบาลจะมีจุดคัดกรองประเภทผู้ป่วยและส่งเข้ารับรักษาในแต่ละโซนของห้องฉุกเฉินตามระดับความรุนแรง หากมีผู้บาดเจ็บรุนแรงจะนำส่งผู้ป่วยไปยังโรงพยาบาลมิตรภาพ ซึ่งถือว่ามีความเชี่ยวชาญด้านอุบัติเหตุ หากผู้ป่วยต้องการไปรับการรักษาในประเทศไทย ผู้ป่วยต้องเดินทางไปเองหรือประสานขอรถพยาบาลจากประเทศไทยเข้ามารับโดยเสียค่าใช้จ่ายเอง

ผลการศึกษาความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ในบริบทของประเทศ สปป. ลาว พบว่า “ประเทศ สปป. ลาว มีความต้องการร่วมมือและรับการช่วยเหลือด้านวิชาการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินทั้งระบบ” โดยต้องการการออกแบบและวางแผนระบบการดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งนอกโรงพยาบาลและในโรงพยาบาล โดยให้ความสำคัญในการพัฒนาระบบสื่อสารและรับแจ้งเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉินเบอร์เดียวทั่วประเทศ การพัฒนาทีมปฏิบัติการฉุกเฉินพร้อมรถและอุปกรณ์ทั้งระดับพื้นฐานและระดับสูง การพัฒนาแพทย์และบุคลากรเฉพาะทางด้านฉุกเฉิน การพัฒนาคุณภาพห้องฉุกเฉินทุกโรงพยาบาลใหญ่ และการพัฒนาระบบส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินทั้งภายในประเทศและส่งต่อไปประเทศไทย รวมทั้งการเตรียมการและการปฏิบัติการกรณีเกิดภัยพิบัติ ส่วนการให้ความรู้กับประชาชนและการป้องกันการเจ็บป่วยฉุกเฉินนั้นให้ความสำคัญในอันดับรองลงมา ทั้งนี้ ผู้บริหารของกระทรวงสาธารณสุขประเทศ สปป. ลาว มีข้อเสนอในการทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) กับกระทรวงสาธารณสุขและสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย

สำหรับแนวทางการร่วมมือและการช่วยเหลือด้านวิชาการ เพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว นั้น พบว่า “ประเทศไทยมีความพร้อมและสามารถร่วมมือและให้การช่วยเหลือด้านวิชาการแก่ประเทศ สปป. ลาว แบบทวิภาคี ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินที่สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของประเทศ สปป. ลาว ได้ โดยมีเป้าหมายร่วมกันคือ เพิ่มพูนขีดความสามารถและพัฒนาศักยภาพในการพึ่งพาตนเองเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในการดำเนินการด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว ” ซึ่งประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว มีความร่วมมือในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านสาธารณสุขมาเป็นระยะ ทั้งนี้ในพื้นที่ที่มีอาณาเขตติดต่อกัน อาทิ รอยต่อจังหวัดหนองคายกับนครหลวงเวียงจันทน์ ได้มีความร่วมมือด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศหลายโครงการ โดยได้รับการสนับสนุนจากกระทรวงสาธารณสุขกระทรวงการต่างประเทศ และสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ อันได้แก่ โครงการพัฒนาศูนย์

การสนับสนุนครุภัณฑ์ทางการแพทย์ การพัฒนาโรงพยาบาลโปนโฮงให้เป็นศูนย์อุบัติเหตุ การซ่อมแผนกยิปซัส ความร่วมมือด้านโรคระบาด และการส่งต่อระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ประเทศ สปป. ลาว ต้องการพัฒนาเพื่อเป้าหมายในการดูแลสุขภาพประชาชนยามเจ็บป่วยฉุกเฉิน แต่หากได้มีความร่วมมือในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินทั้งระบบจะเป็นการช่วยให้เป้าหมายดังกล่าวบรรลุได้เร็วขึ้นและมีคุณภาพ

ทั้งนี้ หน่วยงานที่รับผิดชอบหลักด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทยมีความพร้อมในการร่วมมือและให้การช่วยเหลือด้านวิชาการแก่ประเทศ สปป. ลาว แบบทวิภาคีในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในด้านที่ประเทศ สปป. ลาว ต้องการ ได้แก่ (1) การเป็นผู้เชี่ยวชาญ/ที่ปรึกษาในการออกแบบและพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว ทั้งระบบตามบริบทของ สปป. ลาว (2) การพัฒนาบุคลากรในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน และ (3) ความร่วมมือระหว่างสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคายกับแผนกสาทาละนะสุกนครหลวงเวียงจันทน์

4.2 ข้อเสนอแนะ

4.2.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ประเทศไทยในฐานะประธานกลุ่มความร่วมมือ G77 ควรสนับสนุนส่งเสริมความร่วมมือใต้-ใต้ (South-South Cooperation) ระหว่างประเทศไทยและประเทศ สปป. ลาว โดยความสมัครใจและให้ประเทศ สปป. ลาว ได้กำหนดความต้องการและการดำเนินงานโครงการเป็นเจ้าของ (Ownership) เพื่อก้าวสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)

2) ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ควรเป็นแบบทวิภาคี โดยประเทศ สปป. ลาว จะได้รับประโยชน์จากความร่วมมือคือ ได้พึ่งพาตนเองและได้เพิ่มพูนขีดความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการแก้ไขปัญหาตามความต้องการและค่านิยมของประเทศ ส่วนประเทศไทยจะได้ใช้ความรู้ประสบการณ์และศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ที่มีอยู่ รวมทั้งได้ประสานนโยบายระหว่างประเทศ และมีส่วนในการยกระดับความสามารถในการสร้างอำนาจต่อรองในการเจรจาพหุภาคี

3) กระทรวงสาธารณสุขและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของประเทศไทย สปป. ลาว ควรเร่งรัดนโยบายที่เป็นเอกภาพด้านการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ และแปลงนโยบายไปสู่การปฏิบัติโดยการขับเคลื่อนเชิงยุทธศาสตร์

4) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องระดับประเทศของประเทศไทยที่รับผิดชอบหลักด้านการแพทย์ฉุกเฉินและความร่วมมือระหว่างประเทศ ได้แก่ สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ สำนักงานสาธารณสุขฉุกเฉิน กระทรวงสาธารณสุข และกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ควรหารือกันเพื่อประสานนโยบายด้านการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างประเทศที่เป็นเอกภาพ เกี่ยวกับรูปแบบความร่วมมือและการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาประเทศเพื่อนบ้านด้านการแพทย์ฉุกเฉิน ทั้งในภาวะปกติและภัยพิบัติ

5) สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ควรกำหนดกลวิธีดำเนินงานในแผนหลักการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2560-2564) ยุทธศาสตร์การพัฒนาศักยภาพและการมีส่วนร่วม

ของภาคีเครือข่ายทั้งในและต่างประเทศ ให้ตอบสนองต่อการพัฒนาองค์ประกอบต่าง ๆ ในระบบการแพทย์ฉุกเฉินตามสภาพบริบท ความต้องการ และความร่วมมือระหว่างประเทศคู่ร่วมมือ

4.2.2 ข้อเสนอแนะในการดำเนินการ

1) ควรมีการประชุมหารือแนวทางและดำเนินการลงนามข้อตกลงความร่วมมือ (MOU) ระหว่างกระทรวงสาธารณสุขไทย สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ และกระทรวงสาธารณสุข ประเทศ สปป. ลาว ด้านความร่วมมือและแนวทางการพัฒนาและช่วยเหลือในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว และเขตรอยต่อระหว่างประเทศ โดยกำหนดเป้าหมายคือประสิทธิผลของการพัฒนา

2) สำนักสาธารณสุขฉุกเฉิน กระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย ควรวางแผนโครงการดำเนินงานด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ให้สอดคล้องกับสภาพบริบทและความต้องการของประเทศ สปป. ลาว รวมทั้งสอดคล้องกับนโยบายและทิศทางในการสนับสนุนการพัฒนาประเทศเพื่อนบ้านของกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงการต่างประเทศ

3) สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ควรประสานการดำเนินงานกับสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย โรงพยาบาลมิตรภาพและแผนกสาธารณสุขแขวงนครเวียงจันทน์ เพื่อให้การสนับสนุนส่งเสริมการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในด้านที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

4) สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและแผนกสาธารณสุขแขวงต่าง ๆ ที่มีอาณาเขตติดต่อกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ควรประเมินตนเองและศึกษาทบทวนความจำเป็นในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินในพื้นที่รับผิดชอบ โดยอาจนำผลการศึกษานี้ไปเป็นแนวทางในการดำเนินการ

5) หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ฉุกเฉินของนครเวียงจันทน์ ได้แก่ แผนกสาธารณสุขนครเวียงจันทน์ โรงพยาบาลต่าง ๆ มูลนิธิและสมาคมที่ดำเนินการด้านกู้ชีพกู้ภัย ควรร่วมกันหารือเพื่อหาแนวทางการดำเนินงานที่เอื้อประโยชน์ต่อการช่วยเหลือประชาชนกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินให้ครอบคลุมพื้นที่ในนครหลวงเวียงจันทน์ โดยประสานการดำเนินงานที่เป็นระบบและไม่ซ้ำซ้อน

6) จังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์ควรร่วมกันพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการจัดการฐานข้อมูลสาธารณสุขชายแดนระหว่างไทย-ลาวด้านการแพทย์ฉุกเฉิน เพื่อสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงฐานข้อมูลระบบการแพทย์ฉุกเฉินระหว่างหน่วยงานในพื้นที่ชายแดน

7) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้การช่วยเหลือเพื่อพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินแก่ประเทศ สปป. ลาว ในโครงการต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในโครงการที่มีความต้องการและจัดอันดับความร่วมมือในอันดับต้น ๆ เช่น โครงการพัฒนาบุคลากรด้านการแพทย์ฉุกเฉิน โครงการจัดตั้งศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการของรัฐ โครงการพัฒนาทีมปฏิบัติการฉุกเฉิน และโครงการพัฒนาระบบส่งต่อทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ เป็นต้น

บรรณานุกรม

หนังสือ

- กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ. ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศไทย-สปป. ลาว. กระทรวงการต่างประเทศ, 2559. (เอกสารอัดสำเนา)
- _____. รายงานผลการดำเนินงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของกรมความร่วมมือระหว่างประเทศ ปีงบประมาณ 2557. กระทรวงการต่างประเทศ, 2558.
- สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ. แผนหลักการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2560-2564). 2559ก. (เอกสารอัดสำเนา)
- _____. รายงานสรุปผลงานสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติปีงบประมาณ 2558. 2559ข.
- สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดหนองคาย. แผนยุทธศาสตร์การพัฒนางานสาธารณสุขชายแดนจังหวัดหนองคาย พ.ศ. 2555-2559. 2559ก.
- _____. รายงานผลการดำเนินงานการแก้ไขปัญหาและพัฒนางานสาธารณสุขชายแดน ไทย-สปป. ลาว ปีงบประมาณ 2558. 2559ข.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

- กรมความร่วมมือระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ. กลไกความร่วมมือเพื่อการพัฒนา. [ออนไลน์]. 2559ข. แหล่งที่มา: http://bps.moph.go.th/new_bps/sites/.../4.3_khwaamrwmmuueephuekaarphathnaa.ppt [25 มิถุนายน 2559].
- _____. ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของไทย. [ออนไลน์]. 2559ก. แหล่งที่มา: <http://www.tica.thaigov.net/main/th> [30 พฤษภาคม 2559]
- _____. ไทย: ประเทศผู้ให้รายใหม่. [ออนไลน์]. 2559ค. แหล่งที่มา: <http://www.tica.thaigov.net/main/th/organize.html> [30 พฤษภาคม 2559].
- _____. รูปแบบการดำเนินงานความร่วมมือ. [ออนไลน์]. 2559ง. แหล่งที่มา: <http://www.tica.thaigov.net/main/th/aid/3546> [25 มิถุนายน 2559].
- กระทรวงการต่างประเทศ. ความร่วมมือได้-ได้. [ออนไลน์]. 2559ก. แหล่งที่มา: <http://www.mfa.go.th/main/th/policy/html> [30 พฤษภาคม 2559].
- _____. แผนยุทธศาสตร์กระทรวงการต่างประเทศ 4 ปี (2558-2561). [ออนไลน์]. 2559ข. แหล่งที่มา: <http://www.mfa.go.th/main/th/policy/html> [1 พฤษภาคม 2559].
- ศูนย์ข้อมูลข่าวสารอาเซียน กรมประชาสัมพันธ์. ไทยรับมอบตำแหน่งประธานกลุ่ม G 77 ที่นครนิวไอร์ก. [ออนไลน์]. 2559. แหล่งที่มา: http://thailand.prd.go.th/1700/ewt/aseanthai/ewt_news. [30 พฤษภาคม 2559].

สถาบันการศึกษาความร่วมมือระหว่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ปฏิญญาปูซาน.

[ออนไลน์]. 2559. แหล่งที่มา: www.apecthai.org/index.php [30 พฤษภาคม 2559].

สำนักงานการสาธารณสุขระหว่างประเทศ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. ข้อมูลความร่วมมือด้านสาธารณสุข ราชอาณาจักรไทย-สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. [ออนไลน์].

2559. แหล่งที่มา: <http://www.bihmoph.net/userfiles/file/ลาว.pdf> [25 มิถุนายน 2559].

NHTSA. EMS Agenda for the Future Implementation Guide. [Online]. 2016. Available from: <http://www.nhtsa.gov/people/injury/ems/agenda/emsman.html> [2016, June 14].

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศ ที่เกี่ยวข้อง

1. ภูมิภาคอาเซียน

การประชุมระดับสูง ณ เมืองปูซาน สาธารณรัฐเกาหลี ได้มีความเห็นชอบกับปฏิญญาปูซาน (Busan Partnership for Effective Development Cooperation) เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2554 โดยมีความเปลี่ยนแปลงจาก Paris Declaration และ Accra Agenda for Action (สถาบันการศึกษาความร่วมมือระหว่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2559) ดังนี้

1) มุ่งเน้นความร่วมมือแบบหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในเวทีระหว่างประเทศ ซึ่งสนับสนุนให้ประเทศที่มีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจใหม่ (Emerging economies) ภาคประชาสังคมและภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนามากขึ้น

2) กำหนดเป้าหมายใหม่ จากการให้ความสำคัญกับประสิทธิผลของความช่วยเหลือเป็นประสิทธิผลของการพัฒนา และแนวทางการให้ความช่วยเหลือจะไม่ยึดติดกับการให้ในรูปตัวเงินเท่านั้น แต่จะรวมความช่วยเหลือ เช่น การยกเว้นภาษีการค้า การลงทุน การแลกเปลี่ยนทรัพยากรในประเทศ ความช่วยเหลือเพื่อการค้า และการบริจาค

3) เห็นชอบให้ความร่วมมือแบบได้-ได้ เป็นกลไกความร่วมมือหนึ่งในการสนับสนุนการดำเนินงานความร่วมมือแบบเหนือ-ได้ และสนับสนุนให้มีการขยายการดำเนินงานความร่วมมือดังกล่าวบนหลักการของความสมัครใจ

4) กำหนดหลักการใหม่เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายร่วมกันที่เน้นให้ประเทศผู้รับมีส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการ และการดำเนินงานโครงการตั้งแต่แรก เพื่อความเป็นเจ้าของมากขึ้น (Ownership) มุ่งเน้นผลของการพัฒนาในการจัดปัญหาความยากจน ลดช่องว่างความไม่เท่าเทียมกัน การพัฒนาอย่างยั่งยืน การพัฒนาศักยภาพ โดยมุ่งเน้นความร่วมมือหุ้นส่วนแบบองค์รวม (Inclusive development partnerships) บนพื้นฐานของความโปร่งใส ความไว้วางใจ และความเคารพซึ่งกันและกัน

2. ความร่วมมือกลุ่ม G77

ความร่วมมือกลุ่ม G77 เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2559 นายดอน ปรมัตถ์วินัย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เป็นผู้แทนประเทศไทยเข้าร่วมพิธีรับมอบตำแหน่งประธานกลุ่ม G77 วาระปี 2559 อย่างเป็นทางการ ที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ กรุงนครนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ต่อจากประเทศแอฟริกาใต้ โดยมีเลขาธิการสหประชาชาติ/ประธานสมัชชาสหประชาชาติ และประเทศสมาชิกกลุ่ม 77 อีก 133 ประเทศ เข้าร่วมเป็นสักขีพยาน (ศูนย์ข้อมูลข่าวสารอาเซียน กรมประชาสัมพันธ์, 2559)

ในโอกาสนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศเน้นย้ำถึงประเด็นที่ไทยให้ความสำคัญในระหว่างดำรงตำแหน่งประธานกลุ่ม ประกอบด้วย

1) การสร้างพื้นฐานเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการอนุวัติวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการนำเสนอหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวทางเลือกสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน

- 2) การส่งเสริมความร่วมมือใต้-ใต้ (South-South Cooperation)
 - 3) การสร้างพื้นฐานที่มั่นคงในการรับมือกับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและความท้าทายระดับโลกอื่น ๆ
 - 4) การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการประสานงานระหว่างสาขาต่าง ๆ ของกลุ่ม
- ทั้งนี้ ไทยในฐานะประธานกลุ่มประเทศไทยพร้อมสร้างความเชื่อมโยงของฝ่ายต่าง ๆ (bridge-builder) อาทิ ระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกัน หรือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา กับประเทศพัฒนาแล้ว รวมทั้งทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อสร้างหุ้นส่วนระดับโลก ในการขับเคลื่อนวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ตามหัวข้อหลักของการเป็นประธานกลุ่มที่กำหนด คือ "จากวิสัยทัศน์สู่การปฏิบัติ: ความเป็นหุ้นส่วนที่ครอบคลุมทุกฝ่าย เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน"

3. ความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาหรือความร่วมมือใต้-ใต้

ความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนาหรือความร่วมมือใต้-ใต้ (South-South Cooperation: SCC) (กระทรวงการต่างประเทศ, 2559) เป็นกรอบแนวคิดตามแผนปฏิบัติการ Buenos Aires Plan of Action (BAPA) เมื่อปี 2521 ที่พัฒนามาจากกรอบความร่วมมือทางวิชาการระหว่างประเทศกำลังพัฒนา (Technical cooperation among Developing: TCDC) โดยมี United Nations Office for South-South Cooperation เป็นหน่วยงานดำเนินงาน ซึ่งให้คำอธิบายว่า SSC คือ ความร่วมมือในกรอบกว้างระหว่างประเทศกำลังพัฒนาสองประเทศหรือมากกว่า ในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมและวิชาการ ทักษะ และทรัพยากร เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาประเทศ และปัจจุบันได้ครอบคลุมถึงด้านการเพิ่มปริมาณการค้า การลงทุน การเคลื่อนไหวเพื่อการรวมกลุ่มประเทศในภูมิภาค การถ่ายทอดเทคโนโลยี การแบ่งปันผู้เชี่ยวชาญและแนวทางแก้ไขปัญหา

1) องค์ประกอบพื้นฐาน คือ ความร่วมมือที่ริเริ่ม บริหาร จัดการ โดยประเทศกำลังพัฒนาที่มีรัฐบาลแสดงบทบาทนำร่วมกับหน่วยงานหรือสถาบันของภาครัฐ องค์กรเอกชน และบุคคลต่าง ๆ เพื่อแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ ฝึกอบรม ถ่ายทอดเทคโนโลยี ร่วมมือด้านการเงินการคลัง และสนับสนุนด้านสิ่งของ ทั้งในระดับทวิภาคี พหุภาคี ในกรอบภูมิภาคอนุภูมิภาคและระหว่างภูมิภาค

2) แนวทางความร่วมมือ มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความเป็นปึกแผ่นระหว่างประชาชนและประเทศกำลังพัฒนาเพื่อที่จะสร้างความเป็นอยู่ที่ดี พึ่งพาตนเองได้ และบรรลุเป้าหมายด้านการพัฒนาตามแนวทางสากล รวมทั้งเป้าหมายด้านการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (Millennium Development Goals: MDGs) ทั้งนี้ประเทศกำลังพัฒนาจะเป็นผู้ริเริ่มและกำหนดประเด็นความร่วมมือบนหลักการของการเคารพในเอกราช อธิปไตย ความเป็นเจ้าของ ความทัดเทียม และผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน โดยปราศจากเงื่อนไขและการแทรกแซงกิจการภายในของประเทศคู่ร่วมมือ

3) วัตถุประสงค์พื้นฐานของความร่วมมือ คือ การพึ่งพา สนับสนุนและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในการดำเนินความร่วมมือระหว่างประเทศ ได้แก่

(1) สนับสนุนการพึ่งพาตนเองของประเทศกำลังพัฒนาโดยการช่วยเพิ่มพูนขีดความสามารถเชิงสร้างสรรค์ในการหาทางแก้ไขปัญหาด้านการพัฒนาที่ยังคงรักษาความต้องการและค่านิยมของประเทศเหล่านั้นไว้

(2) ส่งเสริมการพึ่งพาตนเองในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาโดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แลกเปลี่ยนและระดมทรัพยากรด้านวิชาการและอื่น ๆ และการพัฒนาขีดความสามารถที่สอดคล้องกัน

(3) ส่งเสริมขีดความสามารถของประเทศกำลังพัฒนาในการร่วมกันระบุและวิเคราะห์ปัญหาหลักของการพัฒนา และกำหนดยุทธศาสตร์ในการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น

(4) เพิ่มปริมาณและคุณภาพความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ โดยการระดมขีดความสามารถเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของทรัพยากรที่ใช้เพื่อความร่วมมือนั้น

(5) สร้างสรรค์และเสริมสร้างขีดความสามารถทางเทคโนโลยีที่มีอยู่และการรับหรือประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ของประเทศกำลังพัฒนาเพื่อให้บรรลุความต้องการด้านการพัฒนาของประเทศเหล่านั้น

(6) เพิ่มและปรับปรุงการสื่อสารระหว่างประเทศกำลังพัฒนาเพื่อการตระหนักรู้ปัญหา ร่วมกันและเข้าถึงองค์ความรู้และประสบการณ์ รวมทั้งคิดค้นความรู้ใหม่ในการแก้ไขปัญหาด้านการพัฒนา

(7) รับรู้และตอบสนองต่อปัญหาและความต้องการของประเทศกำลังพัฒนาน้อยที่สุด ประเทศที่ไม่มีทางออกทะเล ประเทศหมู่เกาะขนาดเล็ก และประเทศที่ประสบภัยพิบัติทางธรรมชาติ และสภาวะวิกฤติต่าง ๆ

(8) ส่งเสริมให้ประเทศกำลังพัฒนาเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศมากขึ้น และขยายความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ

4) ประโยชน์ของความร่วมมือ

การสร้างอำนาจต่อรองของประเทศกำลังพัฒนาในการเจรจาพหุภาคี การได้ใช้ความรู้และประสบการณ์ที่มีอยู่ การพัฒนาขีดความสามารถใหม่ในประเทศกำลังพัฒนา การเปิดช่องทาง การสื่อสารระหว่างประเทศกำลังพัฒนา การส่งเสริมและเสริมสร้างการผนวกรวมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศกำลังพัฒนาในกรอบภูมิศาสตร์ที่กว้างขวางขึ้น การทวีคูณผลกระทบของความร่วมมือทางวิชาการ การสนับสนุนการพึ่งพาตนเองด้านเศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การเพิ่มพูนความรู้และความมั่นใจแก่ประเทศกำลังพัฒนา การประสานนโยบายเกี่ยวกับประเด็นปัญหาด้านการพัฒนา การพัฒนาเทคโนโลยีและการนำเทคโนโลยีใหม่มาปรับใช้ในพื้นที่ การส่งเสริมแผนพัฒนาแห่งชาติด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การวางแผนด้านเศรษฐกิจและสังคม การเชื่อมโยงการวิจัยและพัฒนากับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ การใช้ศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์และทรัพยากรธรรมชาติ และการบริหารจัดการที่ทันสมัย

ทั้งนี้การดำเนินงานความร่วมมือระหว่างประเทศกำลังพัฒนา (SSC) ของไทยแบ่งเป็น 2 ลักษณะกับ 2 กลุ่มประเทศ ดังนี้

1) กลุ่มประเทศที่มีระดับการพัฒนาและสถานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่าไทย ซึ่งส่วนใหญ่คือประเทศพัฒนาน้อยที่สุด โดยไทยจะให้ความร่วมมือโดยรับผิดชอบงบประมาณค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานทั้งหมด

2) กลุ่มประเทศที่มีระดับการพัฒนาค่อนข้างก้าวหน้าและสถานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับใกล้เคียงหรือสูงกว่าไทย ไทยจะให้ความร่วมมือในลักษณะหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาที่ทัดเทียมโดยเน้น

การแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ เทคโนโลยีที่เหมาะสม และแนวทางปฏิบัติที่ดีบนหลักการความร่วมมือทางวิชาการระหว่างประเทศและประเทศผู้ส่งรบัผิตชอบค่าใช้จ่ยระหว่างประเทศ

ภาคผนวก ข

แบบสัมภาษณ์ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉินประเทศ สปป. ลาว

ลำดับที่แบบสอบถาม.....

กลุ่มเป้าหมาย

1. ผู้บริหารของ สปป. ลาว ได้แก่
 - 1.1 ลັตทะมนตรีหรือรองลັตทะมนตรี กะซวงสาทาละนะสุกที่ดูแลด้านการแพทย์ฉุกเฉิน
 - 1.2 ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าแผนกฉุกเฉินโรงพยาบาลมิตรภาพ โรงพยาบาลมโหสถ และโรงพยาบาลเสดถาทิลาต
2. ผู้ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน สปป. ลาว ได้แก่
 - 2.1 หัวหน้าศูนย์รับแจ้งเหตุสายด่วน 1623, 1624, 1625
 - 2.2 ผู้ปฏิบัติงานหน่วยกู้ชีพกู้ภัยในนครหลวงเวียงจันทน์

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ ☐ ¹ชาย ☐ ²หญิง
2. อายุ.....ปี (เศษของปี หากเกิน 6 เดือน ให้นับเพิ่มอีก 1 ปี)
3. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ ¹ ประถมศึกษา	☐ ² มัธยมศึกษา
☐ ³ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง/อนุปริญญา	☐ ⁴ ปริญญาตรี
☐ ⁵ สูงกว่าปริญญาตรี	☐ ⁶ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน.....ปี
5. สถานที่ปฏิบัติงาน

☐ ¹ กะซวงสาทาละนะสุก
☐ ² แผนกสาทาละนะสุกแขวง
☐ ³ โรงพยาบาลระบุชื่อ รพ.....แผนก.....
☐ ⁴ ศูนย์รับแจ้งเหตุ ระบุเลขหมาย สายด่วน.....
☐ ⁵ มูลนิธิระบุชื่อมูลนิธิ.....
☐ ⁶ ศูนย์กลางแนวลาสร้างชาติ
☐ ⁷ อาสาภาค
☐ ⁸ อื่น ๆ ระบุ.....
6. ตำแหน่ง ระบุ.....

[illegible]

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามความร่วมมือและการช่วยเหลือของไทย
ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน สปป. ลาว

ลำดับที่แบบสอบถาม.....

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลความร่วมมือและการช่วยเหลือของประเทศไทยในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน สปป. ลาว เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการพัฒนาความร่วมมือแบบทวิภาคีระหว่างประเทศไทยกับประเทศ สปป. ลาว ที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของ สปป. ลาว และความเป็นไปได้ของประเทศไทย
2. ผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานในระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย
3. กรุณาเขียนข้อมูลหรือใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ และตารางความเป็นไปได้และระดับความสำคัญของความร่วมมือหรือช่วยเหลือตามความคิดเห็นของท่าน

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ☐ ¹ชาย ☐ ²หญิง
2. อายุ.....ปี (เศษของปี หากเกิน 6 เดือน ให้นับเพิ่มอีก 1 ปี)
3. ระดับการศึกษาสูงสุด
☐ ¹ประถมศึกษา ☐ ²มัธยมศึกษา
☐ ³ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง/อนุปริญญา ☐ ⁴ปริญญาตรี
☐ ⁵สูงกว่าปริญญาตรี ☐ ⁶อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน.....ปี
5. สถานที่ปฏิบัติงาน
☐ ¹สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ ☐ ²สำนักสาธารณสุขฉุกเฉิน
☐ ³สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ☐ ⁴โรงพยาบาลระบุ.....
☐ ⁵อื่น ๆ ระบุ.....
6. ตำแหน่งและหน่วยงาน
☐ ¹ผู้บริหารหน่วยงาน
☐ ²ผู้ปฏิบัติงาน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ ¹สำนักงานระบบการแพทย์ฉุกเฉิน ☐ ²ศูนย์รับแจ้งเหตุและสั่งการ
☐ ³ห้องอุบัติเหตุฉุกเฉิน ☐ ⁴อื่น ๆ ระบุ.....

ส่วนที่ 2 ความร่วมมือและการช่วยเหลือของประเทศไทย ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉิน
สปป. ลาว

ลำดับ	ความร่วมมือและการช่วยเหลือของประเทศไทย ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศไทย สปป. ลาว	ความเป็นไปได้ ในการร่วมมือ หรือช่วยเหลือ		ระดับความสำคัญ (priority) ของความร่วมมือ				
		ได้	ไม่ได้	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับนโยบายหรือกฎหมายด้านการแพทย์ฉุกเฉินของ สปป. ลาว							
2.	ความร่วมมือในการกำหนดนโยบายหรือกฎหมายในการสนับสนุนการดำเนินงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน รอยต่อระหว่างประเทศไทยและ สปป. ลาว							
3.	การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับการพัฒนาโครงสร้าง หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ฉุกเฉิน							
4.	การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับการป้องกันการเจ็บป่วย ฉุกเฉิน							
5.	การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับการให้ข้อมูลและความรู้แก่ ประชาชน							
6.	การสนับสนุนงบประมาณแก่ สปป. ลาว ในการ ดำเนินงานด้านการแพทย์ฉุกเฉิน							
7.	การพัฒนาระบบการแจ้งเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉิน							
8.	การพัฒนาระบบสื่อสาร							
9.	การพัฒนาโครงสร้างหน่วยปฏิบัติการและ ชุด ปฏิบัติการ							
10.	การพัฒนาบุคลากรในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน							
11.	การสนับสนุนอุปกรณ์ด้านการแพทย์ฉุกเฉิน							
12.	การพัฒนาระบบการอำนวยความสะดวกทางการแพทย์							
13.	การพัฒนาระบบการประสานงานกับหน่วยงานอื่นที่ เกี่ยวข้อง							
14.	การพัฒนาระบบการส่งต่อผู้ป่วยจากจุดเกิดเหตุไป ยังโรงพยาบาล							
15.	การพัฒนาคูณภาพห้องฉุกเฉิน							
16.	การพัฒนาระบบการส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินระหว่าง โรงพยาบาล							
17.	การพัฒนาระบบการส่งต่อผู้ป่วยฉุกเฉินระหว่าง ประเทศไทยและ สปป. ลาว							
18.	การพัฒนาแนวปฏิบัติ (protocol) ในการช่วยเหลือ ผู้ป่วยฉุกเฉิน (จุดเกิดเหตุ ห้องฉุกเฉิน และส่งต่อ)							

ลำดับ	ความร่วมมือและการช่วยเหลือของประเทศไทย ในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว	ความเป็นไปได้ ในการร่วมมือ หรือช่วยเหลือ		ระดับความสำคัญ (priority) ของความร่วมมือ				
		ได้	ไม่ได้	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
19.	การพัฒนาสถาบันการศึกษาหรือแหล่งฝึกอบรม ด้านการแพทย์ฉุกเฉิน							
20.	การพัฒนาระบบการรับรอง (certify) ผู้ปฏิบัติงาน							
21.	ความร่วมมือในการจัดทำแผนการเตรียมความพร้อม รับสถานการณ์ภัยพิบัติ							
22.	ความร่วมมือในการฝึกซ้อมแผนภัยพิบัติร่อยต่อ ระหว่างประเทศ							
23.	การพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการแพทย์ ฉุกเฉิน							
24.	การพัฒนาระบบการติดตามประเมินผลระบบ การแพทย์ฉุกเฉิน							
25.	ความร่วมมือหรือการช่วยเหลือด้านอื่น ๆ ระบุ.....							

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ง

ข้อมูลระดับความต้องการในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว กับความเป็นไปได้ในการร่วมมือและการช่วยเหลือของประเทศไทย

ข้อมูลของประเทศ สปป. ลาว						ข้อมูลของประเทศไทย							
การดูแลช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินของ สปป. ลาว	ระดับความความต้องการของ สปป. ลาว					ความร่วมมือและการช่วยเหลือของประเทศไทยในการพัฒนาระบบการแพทย์ฉุกเฉินของประเทศ สปป. ลาว	ความเป็นไปได้ในการร่วมมือหรือช่วยเหลือ		ระดับความสำคัญ (priority) ของความร่วมมือ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		ได้	ไม่ได้	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. สปป. ลาว มีนโยบายในการช่วยเหลือหรือคุ้มครองผู้ป่วยฉุกเฉิน	✓					การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับนโยบายหรือกฎหมายด้านการแพทย์ฉุกเฉินของ สปป. ลาว	✓			✓			
2. มีแผนหรือโครงการจัดระบบการดูแลช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน	✓												
3. มีหน่วยงานที่รับผิดชอบการดูแลช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน	✓					การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับการพัฒนาโครงสร้างหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการแพทย์ฉุกเฉิน	✓			✓			
4. มีการให้ค่าตอบแทนและสวัสดิการแก่เจ้าหน้าที่อย่างเหมาะสม		✓											
5. มีช่องทางการแจ้งเหตุขอความช่วยเหลือที่ง่ายและรวดเร็ว	✓					การพัฒนาระบบการแจ้งเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉิน	✓			✓			
6. การสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุกับผู้แจ้งเหตุมีคุณภาพ	✓					การพัฒนาระบบสื่อสาร	✓			✓			
7. มีการกำหนดพื้นที่บริการฉุกเฉิน เพื่อให้การช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม	✓					การพัฒนาโครงสร้างหน่วยปฏิบัติการและชุดปฏิบัติการ	✓			✓			
8. มีเจ้าหน้าที่ออกไปช่วยเหลือทุกครั้งที่มีเหตุเจ็บป่วยฉุกเฉิน	✓												
9. เจ้าหน้าที่ออกไปช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉินอย่างรวดเร็ว	✓					การพัฒนาโครงสร้างหน่วยปฏิบัติการและชุดปฏิบัติการ (ต่อ)	✓			✓			

ข้อมูลของประเทศ สปป. ลาว						ข้อมูลของประเทศไทย									
การดูแลช่วยเหลือ ผู้ป่วยฉุกเฉิน ของ สปป. ลาว	ระดับความความต้องการของ สปป. ลาว					ความร่วมมือและการ ช่วยเหลือของประเทศไทย ในการพัฒนาระบบ การแพทย์ฉุกเฉินของ ประเทศ สปป. ลาว	ความเป็นไป ได้ในการ ร่วมมือหรือ ช่วยเหลือ		ระดับความสำคัญ (priority) ของความร่วมมือ						
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด		ได้	ไม่ได้	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด		
10. เจ้าหน้าที่ ปฏิบัติงานที่จุดเกิด เหตุอย่างมีคุณภาพ (ถูกต้อง และมีจิต บริการ) และ จำนวนเพียงพอ	✓														
11. ห้องฉุกเฉินมีการให้ การดูแลผู้ป่วย ฉุกเฉินอย่างมี คุณภาพ (ถูกต้อง และ มีจิตบริการ)	✓					การพัฒนาคุณภาพห้อง ฉุกเฉิน	✓			✓					
12. เจ้าหน้าที่และ อุปกรณ์ในห้อง ฉุกเฉิน มีคุณภาพ และจำนวนเพียงพอ	✓														
13. มีระบบการส่งต่อ ผู้ป่วยจากจุดเกิด เหตุไปยัง โรงพยาบาลที่ เหมาะสม	✓					การพัฒนาระบบการส่ง ต่อผู้ป่วยฉุกเฉินระหว่าง โรงพยาบาล	✓			✓					
14. มีระบบการส่งต่อ ผู้ป่วยฉุกเฉิน ระหว่าง โรงพยาบาล	✓					การพัฒนาระบบการส่ง ต่อผู้ป่วยฉุกเฉินระหว่าง ประเทศไทยและ สปป. ลาว	✓			✓					
15. มีระบบการส่งต่อ ผู้ป่วยฉุกเฉินไปยัง ประเทศเพื่อนบ้าน	✓					การพัฒนาระบบการส่ง ต่อผู้ป่วยจากจุดเกิดเหตุ ไปยังโรงพยาบาล	✓			✓					
16. มีหลักสูตร การศึกษาหรือ ฝึกอบรมการ ช่วยเหลือผู้ป่วย ฉุกเฉิน	✓					การพัฒนาศักยภาพใน ระบบการแพทย์ฉุกเฉิน	✓			✓					
17. มีแผนการเตรียม ความพร้อมรับ สถานการณ์ภัยพิบัติ	✓					ความร่วมมือในการ จัดทำแผนการเตรียม ความพร้อมรับ สถานการณ์ภัยพิบัติ	✓			✓					
18. มีการฝึกซ้อมแผน ภัยพิบัติทั้งภายใน และรอยต่อระหว่าง ประเทศ	✓					ความร่วมมือในการ ฝึกซ้อมแผนภัยพิบัติ รอยต่อระหว่างประเทศ	✓			✓					

ข้อมูลของประเทศ สปป. ลาว						ข้อมูลของประเทศไทย									
การดูแลช่วยเหลือ ผู้ป่วยฉุกเฉิน ของ สปป. ลาว	ระดับความความต้องการของ สปป. ลาว					ความร่วมมือและการ ช่วยเหลือของประเทศไทย ในการพัฒนาระบบ การแพทย์ฉุกเฉินของ ประเทศ สปป. ลาว	ความเป็นไป ได้ในการ ร่วมมือหรือ ช่วยเหลือ		ระดับความสำคัญ (priority) ของความร่วมมือ						
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด		ได้	ไม่ได้	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด		
19. มีระบบให้เจ้าหน้าที่ ที่จุดเกิดเหตุ ขอ คำปรึกษาจาก แพทย์หรือบุคลากร ที่มอบหมายได้	✓					การพัฒนาระบบการ อำนวยความสะดวกทาง การแพทย์	✓			✓					
20. มีระบบการ ประสานงานและขอ ความช่วยเหลือจาก หน่วยงานอื่นที่ เกี่ยวข้อง	✓					การพัฒนาระบบการ ประสานงานกับ หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง	✓			✓					
21. มีระบบการติดตาม ประเมินผลระบบ การช่วยเหลือผู้ป่วย ฉุกเฉิน	✓					การพัฒนาระบบการ ติดตามประเมินผลระบบ การแพทย์ฉุกเฉิน	✓			✓					
22. มีแนวปฏิบัติ (protocol) ในการ ช่วยเหลือผู้ป่วย ฉุกเฉิน (จุดเกิดเหตุ ห้องฉุกเฉิน ส่งต่อ)	✓					การพัฒนาแนวปฏิบัติ (protocol) ในการ ช่วยเหลือผู้ป่วยฉุกเฉิน (จุดเกิดเหตุ ห้องฉุกเฉิน และส่งต่อ)	✓				✓				
23. มีสถาบันการศึกษา หรือแหล่งฝึกอบรม การช่วยเหลือผู้ป่วย ฉุกเฉินที่มีคุณภาพ และเพียงพอ	✓					การพัฒนา สถาบันการศึกษาหรือ แหล่งฝึกอบรมด้าน การแพทย์ฉุกเฉิน	✓				✓				
24. มีการจัดเก็บข้อมูล ด้านการแพทย์ ฉุกเฉิน	✓					การพัฒนาระบบข้อมูล สารสนเทศด้าน การแพทย์ฉุกเฉิน	✓				✓				
25. มีระบบการรับรอง (certify) ผู้ปฏิบัติงานตาม กฎหมาย	✓					การพัฒนาระบบการ รับรอง (certify) ผู้ปฏิบัติงาน	✓				✓				
26. มีการดำเนินการ ด้านการป้องกันการ เจ็บป่วยฉุกเฉิน		✓				การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับ การป้องกันการเจ็บป่วย ฉุกเฉิน	✓				✓				
27. มีการให้ข้อมูล ประชาชนเกี่ยวกับ การบริการผู้ป่วย ฉุกเฉินของ หน่วยงานที่ เกี่ยวข้อง		✓				การให้ข้อเสนอเกี่ยวกับ การให้ข้อมูลและความรู้ แก่ประชาชน	✓				✓				

ข้อมูลของประเทศ สปป. ลาว						ข้อมูลของประเทศไทย							
การดูแลช่วยเหลือ ผู้ป่วยฉุกเฉิน ของ สปป. ลาว	ระดับความความต้องการของ สปป. ลาว					ความร่วมมือและการ ช่วยเหลือของประเทศไทย ในการพัฒนาระบบ การแพทย์ฉุกเฉินของ ประเทศ สปป. ลาว	ความเป็นไป ได้ในการ ร่วมมือหรือ ช่วยเหลือ		ระดับความสำคัญ (priority) ของความร่วมมือ				
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด		ได้	ไม่ได้	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
28. มีการให้ความรู้ ประชาชนในการ ปฏิบัติตัว เมื่อเกิด เหตุเจ็บป่วยฉุกเฉิน		✓											
29. มีอุปกรณ์ในการ ปฏิบัติงานที่จุดเกิด เหตุที่มีคุณภาพและ จำนวนเพียงพอ	✓					การสนับสนุนอุปกรณ์ ด้านการแพทย์ฉุกเฉิน	✓ สพฉ.	✓			✓		
30. มีแหล่งงบประมาณ สนับสนุน		✓				การสนับสนุน งบประมาณแก่ สปป. ลาว ในการดำเนินงาน ด้านการแพทย์ฉุกเฉิน	✓ สพฉ.	✓			✓		

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางวิภาดา วิจักขณาลัญญ์

ประวัติการศึกษา

- ประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์และผดุงครรภ์ชั้นสูง (เทียบเท่าปริญญาตรี) วิทยาลัยพยาบาลนครราชสีมา
- พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลครอบครัว) มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ศีษศาสตรดุษฎีบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2528

พยาบาลวิชาชีพ ระดับ 3 หัวหน้าตึกผู้ป่วยใน โรงพยาบาลน้ำพอง สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. 2532

พยาบาลวิชาชีพ ระดับ 4 หัวหน้าห้องอุบัติเหตุฉุกเฉิน โรงพยาบาลน้ำพอง สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. 2534

พยาบาลวิชาชีพ (ด้านการสอน) ชำนาญการพิเศษ รองผู้อำนวยการด้านวิชาการ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. 2554

คณะกรรมการบริหาร (ผู้รับผิดชอบหลักสูตร วท.บ.เวชกิจฉุกเฉิน) คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พ.ศ. 2556

ผู้ช่วยผู้อำนวยการด้านศูนย์ศึกษาภูมิคุ้มกัน วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น

พ.ศ. 2557–ปัจจุบัน

ผู้ช่วยเลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ

รางวัล

พ.ศ. 2551

รางวัลข้าราชการดีเด่น ประเภทอาจารย์ผู้สอน สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข จากพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนิตตามาตุ

พ.ศ. 2557

เข็มเชิดชูเกียรติ ผู้มีคุณูปการของศูนย์ศึกษาการแพทย์ฉุกเฉินยะลา จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

พ.ศ. 2557

โล่ผู้มีผลงานดีเด่นด้านการพัฒนาบุคลากรในระบบการแพทย์ฉุกเฉิน สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ จากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

ตำแหน่งปัจจุบัน

ผู้ช่วยเลขาธิการสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ